

ROZDZIAŁ 2: MOJŻESZ I JEZUS W OPATRZNOŚCI ODNOWY

Pismo Święte zawiera wiele tajemnic odnoszących się do Bożego dzieła zbawienia. Choć jest w nim powiedziane: “Bo Pan Bóg nie uczyni niczego, jeśli nie objawi swego zamiaru sługom swym, prorokom.”¹, to jednak bez znajomości zasad rządzących Bożą opatrnością ludzie nie potrafią rozszyfrować tajemnic ukrytych w Biblii. Biblijny opis życia proroka nie jest jedynie zapisem historycznym. Przedstawiając koleje jego życia, Pismo Święte wskazuje drogę, jaką powinni kroczyć upadli ludzie. W tym rozdziale przeanalizujemy, w jaki sposób wytyczone przez Boga drogi życia Jakuba i Mojżesza stały się wzorcem dla Jezusa, którego celem było zbawienie ludzkości.

Część 1

WZORCOWA DROGA POKONANIA SZATANA

Jak pamiętamy, w opatrności odnowy w rodzinie Izaaka Jakub był postacią centralną, która ustanowiła podstawę wcielenia. Zająwszy pozycję Abla, dążył on do ujarzmieniem Szatana i ustanowienia warunku odszkodowania do usunięcia upadłej natury. Droga, którą przeszedł, stała się drogą wzorcową dla Mojżesza i Jezusa. Jezus przyszedł, aby pokonać Szatana w sposób ostateczny. Droga, którą przeszedł wcześniej Mojżesz, mająca na celu podporządkowanie sobie Szatana, była obrazowym modelem drogi, jak miał pójść Jezus. Jeszcze wcześniej Bóg poprowadził Jakuba drogą, która była symbolicznym odzwierciedleniem drogi Jezusa. Co więcej, droga Jakuba stanowi wzorzec dla Izraelitów oraz całej ludzkości, wskazując sposób ujarzmienia Szatana i osiągnięcia celu opatrności odnowy.

1.1 DLACZEGO DROGA JAKUBA I DROGA MOJŻESZA STANOWIĄ WZORZEC DLA DROGI JEZUSA

Cel opatrności odnowy zostanie osiągnięty, kiedy człowiek spowoduje dobrowolne poddanie się Szatana i zapanuje nad nim. Dokonać tego ma przez spełnienie swojej części odpowiedzialności. Jezus przyszedł jako Mesjasz i prawdziwy przodek ludzkości, aby pomóc wszystkim ludziom wiary w ujarzmieniu Szatana. Sam jako pierwszy poszedł drogą wiodącą do całkowitego pokonania Szatana, aby następnie swym przykładem prowadzić ludzi wiary, którzy pragną go naśladować.

Szatan, który nie poddaje się łatwo nawet samemu Bogu, w żadnym wypadku nie poddałby się dobrowolnie Jezusowi, a tym bardziej zwykłym ludziom. Dlatego Bóg, biorąc odpowiedzialność za stworzone przez Siebie istoty ludzkie, powołał Jakuba i działał przez niego tak, aby w symbolicznej formie pokazać nam, w jaki sposób możemy odnieść zwycięstwo nad Szatanem.

Mojżesz był w stanie pokonać Szatana, idąc za wzorem objawionym symbolicznie na przykładzie życia Jakuba. Mojżesz rozwinął ten wzorzec do poziomu obrazowego. Jezus przeniósł ów wzorzec na jeszcze wyższy poziom, doprowadzając do rzeczywistego poddania

---

¹ Am 3:7

się Szatana. Naśladując Jezusa, ludzie wiary także mogą pokonać Szatana i zapanować nad nim. Kiedy Mojżesz powiedział: “Proroka jak ja wzbudzi wam Pan, Bóg wasz spośród braci waszych. Słuchajcie go we wszystkim co wam powie,”² miał na myśli Jezusa. Jezus zajmował pozycję porównywalną do pozycji Mojżesza i naśladował drogę jego życia jako model światowej odnowy Kanaanu - Królestwa Bożego. Jezus powiedział: “Syn nie mógłby niczego czynić sam od siebie, gdyby nie widział ojca czyniącego. Albowiem to samo co On czyni, podobnie i syn czyni”³. Chciał przez to wyrazić, że szedł drogą objawioną mu przez Boga na przykładzie Mojżesza. Mojżesz był więc prekursorem Jezusa.

1.2 DROGA JAKUBA JAKO WZORZEC DLA MOJŻESZA I JEZUSA

Jakub był pierwszym człowiekiem, który doprowadził do poddania się Szatana. Aby tego dokonać, przeszedł drogę odwrotną do tej, na której Szatan zapanował nad ludzkością. Mojżesz i Jezus szli drogą wzorowaną na drodze Jakuba. W tej sekcji przeanalizujemy drogi życiowe tych trzech postaci.

(1) Pierwsi ludzie powinni byli absolutnie, nawet za cenę życia, zachować Boże przykazanie “nie spożywaj.” Ulegli jednak kuszeniu Archanioła i upadli, ryzykując życiem. Zadaniem Jakuba było dopełnienie odnowy Kanaanu na poziomie rodzinnym, czego dokonać miał przez powrót do Kanaanu wraz ze swą rodziną oraz nagromadzonym bogactwem, a następnie odnowienie w Kanaanie podstawy przyjęcia Mesjasza. Aby spełnić to zadanie, musiał, ryzykując życiem, zwyciężyć w walce anioła, reprezentującego Szatana. Jakub z całkowitą determinacją walczył o zwycięstwo, zmagając się z aniołem u brodu rzeki Jabbok. Zwyciężył i otrzymał imię “Izrael”.⁴ W ten sposób Bóg poddał Jakuba próbie, umieszczając anioła w pozycji Szatana. Zamiarem Boga nie było pogębienie Jakuba, lecz umożliwienie mu utrzymania pozycji Abla i dopełnienia odnowy jego rodziny przez zdobycie prawa do panowania nad aniołami. Ponadto rola anioła w owej próbie otworzyła drogę do odnowy świata aniołów.

W przypadku Mojżesza, zanim mógł on wprowadzić Izraelitów do Kanaanu, dokonując w ten sposób narodowej odnowy Kanaanu, musiał najpierw przejść próbę, w której Pan usiłował go zabić.⁵ Musimy zrozumieć, że Bóg poddaje ludzi takim próbom, ponieważ ich kocha. Gdyby próbom takim poddawał ludzi Szatan i gdyby nie wyszli z nich zwycięsko, staliby się jego ofiarami. Jezus także musiał zwycięsko przejść przez podobną próbę, zanim mógł podjąć zadanie światowej odnowy Kanaanu - wprowadzenia ludzkości do Królestwa Niebieskiego na ziemi. Jezus stoczył walkę z Szatanem podczas czterdziestodniowego postu, ryzykując życiem, i przezwyciężył jego kuszenia.⁶

(2) Ponieważ nasza upadła natura powstała, kiedy Szatan skalał nasze ciało i ducha, Jakub musiał spełnić odpowiedni warunek, aby ją usunąć. Jakub miał odnowić pozycję Abla, postaci centralnej odpowiedzialnej za spełnienie warunku odszkodowania do usunięcia upadłej natury. W tym celu Jakub kupił prawo pierworództwa od Ezawa za chleb i potrawę z soczewicy,⁷ które symbolizowały ciało i ducha. Proces ten został powtórzony w czasach Mojżesza - Bóg nakarmił Izraelitów manną i przepiórkami,⁸ także symbolizującymi ciało i ducha, aby pogłębić w nich poczucie wdzięczność wobec Niego oraz świadomość bycia

---

² Dz 3:22

³ J 5:19

⁴ Rdz 32:25-28

⁵ Wj 4:24

⁶ Mt 4:1-11

⁷ Rdz 25:34

⁸ Wj 16:13

narodem wybranym. Bóg pragnął dzięki tym warunkom skłonić Izraelitów do posłuszeństwa Mojżeszowi oraz do spełnienia warunku odszkodowania do usunięcia upadłej natury na poziomie narodowym.

Jezus powiedział: “Ojcowie wasi jedli manę na pustyni i pomarli... Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Jeżeli nie będziecie spożywać Ciała Syna Człowieczego i nie będziecie pili Krwi Jego, nie będziecie mieli życia w sobie.”⁹ Tymi słowami Jezus potwierdził, że szedł drogą wytyczoną przez Mojżesza, oraz wezwał całą upadłą ludzkość, aby zjednoczyła się z nim w ciele i w duchu. Gdyby ówczesnie żyjący ludzie naśladowali wiernie Jezusa, zajmującego wtedy pozycję Jana Chrzciciela¹⁰, i zjednoczyli się z nim, spełniliby warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury na poziomie światowym. Służąc potem z oddaniem Jezusowi jako Mesjaszowi, odnowiliby swoją pierwotną naturę.

(3) W wyniku Upadku Szatan skalał nawet martwe ciało ludzkie. Ciało Jakuba zostało uświęcone przez błogosławieństwo, które otrzymał za życia. Gdy umarł, przy pochówku jego ciała także spełniono warunek oczyszczenia - trwające czterdzieści dni balsamowanie.¹¹ Po śmierci Mojżesza Archanioł Michał walczył z Szatanem o jego ciało.¹² Ciało Jezusa po jego śmierci zniknęło i jego grób został pusty, ku zaskoczeniu wszystkich.¹³

(4) Przez Upadek Szatan znieprawił pierwszych przodków ludzkości kiedy znajdowali się jeszcze w okresie wzrostu. Aby to skalanie odnowić przez odszkodowanie Bóg starał się ustanowić warunki oparte o pewne liczby, jak na przykład liczba trzy, reprezentujące okres wzrostu.¹⁴ Kiedy Jakub rozpoczął wędrówkę z Charanu do Kanaanu, upłynęło trzy dni, zanim Laban został powiadomiony o jego nieobecności - był to okres oddzielenia się od Szatana.¹⁵ Kiedy Mojżesz wyprowadzał lud izraelski z Egiptu do Kanaanu, ich podróż zapoczątkował trzydniowy okres.¹⁶ Jozue zatrzymał się nad brzegiem Jordanu trzy dni, zanim ostatecznie przekroczył rzekę.¹⁷ Zanim Jezus rozpoczął duchową drogę odnowy Kanaanu na poziomie światowym, spędził trzy dni w grobie.¹⁸

Jakub miał dwunastu synów,¹⁹ aby w swoim pokoleniu odnowić przez odszkodowanie (horyzontalnie) warunki odszkodowania nagromadzone (wertykalnie) w ciągu dwunastu pokoleń od Noego do Jakuba, które zostały utracone na rzecz Szatana. Z tej samej przyczyny w czasach Mojżesza było dwanaście plemion,²⁰ a Jezus miał dwunastu apostołów²¹. Aby spełniony został warunek odszkodowania do oddzielenia Szatana od siedmiu dni Bożego stworzenia, które zostały przez niego skalane, rodzina Jakuba liczyła siedemdziesięciu członków,²² Mojżesz miał siedemdziesięciu starszych²³, a Jezus siedemdziesięciu uczniów²⁴ i wszyscy oni odegrali centralną rolę opatrnościową w swoich epokach.

---

⁹ J 6:49-53

¹⁰ patrz Mojżesz i Jezus 3.2.1

¹¹ Rdz 50:3

¹² Jud 9

¹³ Mt 27:62, 28:15

¹⁴ patrz Okresy 2.4

¹⁵ Rdz 31:22

¹⁶ Wj 5:3

¹⁷ Jz 3:2

¹⁸ Łk 18:33

¹⁹ Rdz 35:22

²⁰ Wj 24:4

²¹ Mt 10:1

²² Rdz 46:27

²³ Wj 24:1

²⁴ Łk 10:1

(5) Laska, która poraża zło, wskazuje drogę i daje oparcie, jest symbolem Mesjasza.²⁵ Jakub przepłynął się przez rzekę Jordan i wkroczył do Kanaanu opierając się na lasce.²⁶ Zapowiadało to, że kiedyś upadła ludzkość przeprawi się przez odmęty grzesznego świata i dotrze do brzegu idealnego świata, idąc za Mesjaszem - zwalczając niesprawiedliwość, postępując według wskazówek Mesjasza, naśladowując go i służąc mu z oddaniem. Mojżesz przeprowadził Izraelitów przez Morze Czerwone, opierając się na lasce.²⁷ Kiedy Chrystus przyjdzie Powtórnie, poprowadzi ludzkość przez wzburzone wody tego upadłego świata do brzegu Bożego ideału, posługując się laską żelazną, symbolizującą jego samego.²⁸

(6) Grzech Ewy wszczepił korzeń grzechu w rodowód ludzkości, który wydał owoce w akcie zabójstwa Abla przez Kaina. Ponieważ matka i syn pozwolili Szatanowi zaatakować i wydać owoce zła, to zgodnie z zasadą odnowy przez odszkodowanie matka i syn muszą oddzielić się od Szatana dzięki wspólnemu wysiłkowi. Jakub nie byłby w stanie uzyskać błogosławieństwa ani oddzielić się od Szatana bez ofiarnego poparcia i mądrych rad swojej matki.²⁹ Mojżesz nie uniknąłby śmierci i nie mógłby służyć Bożej Woli, gdyby nie pomoc matki.³⁰ Maria uratowała Jezusowi życie, uciekając z nim do Egiptu przed siepaczami króla Heroda, pragnącego go zabić.³¹

(7) Postać centralna, której zostało powierzone wypełnienie Bożej Woli w opatrności, musi powrócić ze świata szatańskiego do świata Bożego. Dlatego Jakub wyruszył z Charanu, świata szatańskiego, do Kanaanu,³² a Mojżesz opuścił Egipt i udał się do ziemi obiecanej, Kanaanu.³³ Jezus powrócił do Galilei po okresie przebywania w Egipcie, dokąd udał się z rodzicami wkrótce po swym narodzeniu.³⁴

(8) Ostatecznym celem opatrności odnowy jest usunięcie Szatana. Takie właśnie symboliczne znaczenie kryje się w akcie zakopania pod dębem rodzinnych bożków przez Jakuba.³⁵ Mojżesz rozbił posąg złotego cielca, spalił go, popioły starł na proch, zmieszał go z wodą i kazał Izraelitom ją wypić.³⁶ Jezus przyszedł, aby zniszczyć ten zły świat, zmuszając Szatana do poddania się swoim słowem oraz mocą.³⁷

---

²⁵ patrz Mojżesz i Jezus 2.2.2.2

²⁶ Rdz 32:10

²⁷ Wj 14:16

²⁸ Ap 2:27, 12:5

²⁹ Rdz 27:5-17, 42-45

³⁰ Wj 2:2

³¹ Mt 2:13

³² Rdz 31:33

³³ Wj 3:8

³⁴ Mt 2:14-15

³⁵ Rdz 35:4

³⁶ Wj 32:20

³⁷ patrz Eschatologia 3.2.2

Część 1

DOPATRZNOŚĆ ODNOWY POD PRZYWÓDZTWEM MOJŻESZA

2.1 PRZEGLĄD OPATRZNOŚCI PROWADZONEJ PRZEZ MOJŻESZA

Opatrzność odnowy prowadzona przez Mojżesza była oparta na podstawie przyjęcia Mesjasza ustanowionej w rodzinie Abrahama. Mimo tego Zasada wymagała, aby Mojżesz sam ustanowił podstawę przyjęcia Mesjasza, odnawiając przez odszkodowanie podstawę wiary i podstawę wcielenia. Jeżeli postać centralna opatrzności zmienia się, nowa postać centralna nie może przejąć opatrznościowej misji, jeśli wcześniej sama nie wypełni podobnej odpowiedzialności. Poza tym w przypadku Mojżesza podstawa musiała zostać ustanowiona na nowo, ponieważ zakres opatrzności rozszerzył się z poziomu rodziny do poziomu narodu. Jak się przekonamy, w opatrzności odnowy prowadzonej przez Mojżesza wymagane warunki odszkodowanie różniły się znacznie od wcześniejszych.

2.1.1 PODSTAWA WIARY

2.1.1.1 *POSTAĆ CENTRALNA W ODNOWIE PODSTAWY WIARY*

Mojżesz był postacią centralną odpowiedzialną za odnowę podstawy wiary. Podstawa wiary musiała zostać ustanowiona na nowo, aby naród izraelski mógł rozpocząć drogę powrotu do Ziemi Obiecanej po okresie czterystu lat, którego odbycie stało się konieczne z powodu błędu Abrahama popełnionego przy składaniu ofiary symbolicznej. Zanim omówimy dokładnie, w jaki sposób Mojżesz ustanowił podstawę wiary, rozważymy najpierw, jaką opatrznościową pozycję zajmował Mojżesz w odniesieniu do Jezusa, a później (w następnej sekcji), czym różnił się on od wszystkich poprzednich postaci centralnych, powołanych do ustanowienia podstawy wiary.

Po pierwsze, Mojżesz został umieszczony w pozycji reprezentującej Boga i działał w Jego imieniu. Bóg powiedział mu, że powinien być dla Aarona jak Bóg.³⁸ Powiedział także: “Oto Ja uczynię cię jakby Bogiem faraona, a Aaron, brat twój, będzie twoim prorokiem.”³⁹

Po drugie, Bóg ustanowił Mojżesza prekursorem Jezusa. Postawiony w pozycji Boga wobec Aarona i faraona, Mojżesz stanowił zapowiedź Jezusa, który miał przyjść jako jedyne ucieleśnienie Boga. Mojżesz wytyczał drogę, którą kiedyś miał pójść Jezus. Tak jak po nim Jan Chrzciciel,⁴⁰ Mojżesz miał prostować drogę Jezusowi.

Jako potomek Jakuba, który ustanowił podstawę przyjęcia Mesjasza, Mojżesz mógł stać się postacią centralną w Epoce Opatrzności Odnowy. Idąc tą opatrznościową drogą, Mojżesz opierał się na fundamencie tradycji i czynów swego praprzodka Jakuba. Ich drogi posłużyły jako wzorce dla drogi, którą później obrał Jezus.

Mojżesz opierał się także na podstawie ustanowionej przez Józefa po przybyciu do Egiptu. Życie Józefa także było zapowiedzią życia Jezusa. Jako syn Racheli (żony Jakuba reprezentującej stronę Boga) i młodszy brat synów Lei (żony Jakuba reprezentującej stronę

---

³⁸ Wj 4:16

³⁹ Wj 7:1

⁴⁰ J 1:23

Szatana), Józef znajdował się w pozycji Abla. Spisek starszych braci o mało nie pozbawił go życia. Sprzedany przez nich kupcom, znalazł się w Egipcie jako niewolnik. Jednak zanim ukończył trzydzieści lat, został wyniesiony do rangi pierwszego ministra na dworze faraona. Jego bracia i ojciec przybyli do Egiptu i pokornie oddali mu pokłon, wypełniając w ten sposób proroczy sen, który Józef miał jeszcze jako dziecko.⁴¹ W oparciu o to opatrnościowe zwycięstwo Izraelici przybyli do Egiptu, gdzie rozpoczęli okres cierpień w celu oddzielenia się od Szatana. Droga Józefa zapowiadała drogę, jaką w przyszłości miał pójść Jezus. Po przyjściu do szatańskiego świata Jezus miał przewyciężyć wiele trudności i cierpień, aby w wieku trzydziestu lat objawić się jako Król Królów. Miał on sprawić, aby poddała mu się cała ludzkość, łącznie z jego przodkami, i przeciąć wszystkie więzy łączące ludzi z szatańskim światem, przywracając ich w ten sposób do sfery panowania Boga.

Niemowlęstwo, dzieciństwo i śmierć Mojżesza także zapowiadały drogę Jezusa. Po przyjściu na świat Mojżeszowi groziła śmierć z rąk faraona. Przez pewien czas ukrywała go matka, potem zaś znalazł się w pałacu faraona i wzrastał bezpiecznie pośród wrogów. Jezusowi po narodzeniu groziła śmierć z rąk Króla Heroda. Jego matka zabrała go i uciekła z nim do Egiptu, gdzie wychowywała go w ukryciu. Potem wróciła z nim do państwa króla Heroda, gdzie wzrastał bezpiecznie pośród swoich wrogów. Po śmierci Mojżesza nikt nie znał okoliczności zniknięcia jego ciała⁴² - zapowiadało to losy ciała Jezusa po jego śmierci.

We wszystkich tych aspektach Mojżeszowa droga odnowy Kanaanu na poziomie narodu była wzorcem dla drogi odnowy Kanaanu na poziomie światowym, którą miał pójść Jezus. Jak wspomnieliśmy wcześniej, Biblia stwierdza słowami Mojżesza⁴³ i Jezusa⁴⁴, że przez życie Mojżesza Bóg objawił wzór dla Jezusa, zapowiadając drogę, jaką miał on pójść w przyszłości.

2.1.1.2 WYMAGANA OFIARA W ODNOWIE PODSTAWY WIARY

Pozycja Mojżesza różniła się od pozycji wcześniejszych postaci centralnych, którym została powierzona misja ustanowienia podstawy wiary. W przeciwieństwie do Abla, Noego i Abrahama, Mojżesz nie musiał składać ofiary symbolicznej. Mógł on odnowić podstawę wiary jedynie przez zachowanie posłuszeństwa Bożemu Słowu w czasie wypełniania *warunku oddzielenia się od Szatana opartego o liczbę czterdzieści*.⁴⁵ Różnica ta wynika z trzech przyczyn.

Po pierwsze, Mojżesz opierał się na fundamencie trzech ofiar symbolicznych złożonych pomyślnie przez Abla, Noego i Izaaka. Opatrzność oparta o składanie ofiar symbolicznych została zakończona przez te trzy postacie centralne.

Po drugie, ofiary symboliczne były wymagane w zastępstwie Słowa, ponieważ kiedy po Upadku pierwsi przodkowie ludzkości utracili Boże Słowo, ludzkość nie była w stanie bezpośrednio go przyjmować. Stąd w Epoce Ustanawiania Podstawy dla Odnowy (epoka od Adama do Abrahama) ludzie składali ofiary z rzeczy stworzenia jako obiektów ofiarnych

⁴¹ Rdz 37:5-11

⁴² Pwt 34:6

⁴³ Pwt 18:18-19

⁴⁴ J 5:19

⁴⁵ Dosłownie pojęcie to może brzmieć “czterdziestodniowa podstawa oddzielenia się od Szatana”. Dla jasności określamy je jako “warunek oddzielenia się od Szatana oparty o liczbę czterdzieści”, z następujących powodów. Po pierwsze, “czterdzieści dni” odnosi się do potopu w czasach Noego, przez który warunek ten został ustanowiony po raz pierwszy (patrz Podstawa 2.1.2) a nie do długości okresu wymaganego do spełnienia tego warunku, który może trwać od czterdzieści lat, a nawet czterysta lat. Po drugie, mimo że ustanowienie podstawy jest rezultatem spełnienia tego warunku, termin ów jest używany w tekście na oznaczenie opatrności o określonej długości (przyp. wyd.).

koniecznych do ustanowienia podstawy wiary. Jednakże okres ten zakończył się przed czasami Mojżesza. Ludzkość wkroczyła w nową epokę, Epokę Opatrzności Odnowy (Epokę Starego Testamentu), w której ponownie mogła bezpośrednio otrzymywać Boże Słowo. Nie było już więc potrzeby składania ofiar symbolicznych w celu ustanawiania podstawy wiary.

Po trzecie, jako że opatrzność zapoczątkowana w rodzinie Adama była ciągle przedłużana, konieczne stało się spełnienie pewnych warunków odszkodowania w celu odnowienia opatrznościowych okresów zagarniętych przez Szatana. Kiedy Noe ustanawiał podstawę wiary, musiał spełnić warunek oparty o liczbę czterdzieści w celu oddzielenia się od Szatana podczas przebywania w arce. Abraham mógł złożyć ofiarę symboliczną dla ustanowienia podstawy wiary dopiero po odnowieniu poprzedniego okresu czterystu lat - wówczas mógł oprzeć się na fundamencie warunku opartego o liczbę czterdzieści dla oddzielenia się od Szatana. Czterystu letni okres cierpienia Izraelitów w niewoli egipskiej miał również na celu wypełnienie warunku opartego o liczbę czterdzieści dla oddzielenia się od Szatana. Miał on odnowić podstawę wiary utraconą na rzecz Szatana z powodu błędu Abrahama. Podobnie w Epoce Opatrzności Odnowy postać centralna mogła ustanowić podstawę wiary, jeżeli opierała się pewnie na fundamencie spełnionego warunku opartego o liczbę czterdzieści dla oddzielenia się od Szatana, pozostając wierna Bożemu Słowu. Teraz bowiem ofiara symboliczna nie była już potrzebna w zastępstwie Słowa.

2.1.2 PODSTAWA WCIELENI

W Epoce Opatrzności Ustanawiania Podstawy dla Odnowy Bóg dążył do ustanowienia podstawy wcielenia na poziomie rodziny. Po rozpoczęciu Epoki Opatrzności Odnowy Jego celem stało się ustanowienie podstawy wcielenia na poziomie narodowym. Jako że Mojżesz w stosunku do ludzi reprezentował Boga i Jezusa, zajmował pozycję rodzica wobec Izraelitów podczas ustanawiania podstawy wiary. Mojżesz był prorokiem, którego misją było przygotowanie drogi dla Jezusa, zajmował więc jednocześnie pozycję dziecka w stosunku do Jezusa, który miał przyjść jako Prawdziwy Rodzic. Tak więc w odniesieniu do Izraelitów Mojżesz zajmował pozycję Abła jako postaci centralnej odpowiedzialnej za ustanowienie narodowej podstawy wcielenia.

Jak pamiętamy, Jakub złożył ofiarę symboliczną z pozycji rodzica w miejsce Adama i dzięki temu zyskał prawo do złożenia ofiary rzeczywistej z pozycji dziecka. Podobnie Mojżesz zajmował podwójną pozycję - rodzica i dziecka. Kiedy odnowił przez odszkodowanie podstawę wiary, zajął pozycję rodzica. W ten sposób zajął pozycję Abła dla odnowy podstawy wcielenia. Ustanawiał ją z kolei z pozycji dziecka.

Kiedy Mojżesz zajął pozycję Abła, Izraelici, znajdujący się w pozycji Kaina, mieli wypełnić narodowy warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury przez posłuszeństwo Mojżeszowi. Mieli w ten sposób ustanowić narodową podstawę wcielenia.

2.1.3 PODSTAWA PRZYJĘCIA MESJASZA

Mojżesz miał odnowić przez odszkodowanie narodową podstawę wiary a Izraelici pod przewodnictwem Mojżesza mieli odnowić przez odszkodowanie narodową podstawę wcielenia. Utworzyłyby one razem narodową podstawę przyjęcia Mesjasza oraz fundament suwerennego narodu, do którego Mesjasz mógłby przyjść. Izraelici mieli przyjąć Mesjasza, odrodzić się przez niego, zostać oczyszczeni z grzechu pierworodnego i odnowić swoją pierwotną naturę, jednocząc się z Bogiem w sercu. W ten sposób mieli osiągnąć ostateczny cel - stać się doskonałymi ucieleśnieniami Boga.

2.2 NARODOWE DROGI ODNOWY KANAANU POD WODZĄ MOJŻESZA

Mojżesz wyprowadził Izraelitów z Egiptu, świata szatańskiego, za pomocą cudów i znaków, przeprowadził ich przez Morze Czerwone i wiódł przez pustynię, aż doszli do Ziemi Obiecanej, Kanaanu. Zapowiadało to drogę, którą Jezus miał później prowadzić chrześcijan, Drugi Izrael. Za pomocą cudów i znaków Jezus wyprowadził chrześcijan z życia w grzechu i przeprowadził ich bezpiecznie przez wzburzone morze zła. Poprowadził ich przez pozbawioną życiodajnej wody pustynię, aż osiągnęli Ogród Eden, obiecany przez Boga. Narodowa droga odnowy Kanaanu pod wodzą Mojżesza była trzykrotnie przedłużana z powodu niewiary Izraelitów; podobnie światowa droga odnowy Kanaanu pod wodzą Jezusa musiała być podejmowana trzy razy z powodu braku wiary Jana Chrzciciela i narodu żydowskiego. Nie będziemy w tym miejscu przeprowadzać dokładnego porównania dróg Mojżesza i Jezusa. Jednak po zestawieniu tej sekcji z następną podobieństwa staną się oczywiste.

2.2.1 PIERWSZA NARODOWA DROGA ODNOWY KANAANU

2.2.1.1 PODSTAWA WIARY

Po czterystu latach niewoli w Egipcie dobiegł końca okres odszkodowania, który Izraelici musieli wypełnić z powodu błędu Abrahama. Aby Mojżesz mógł stać się postacią centralną dla odnowy podstawy wiary i zyskać kwalifikacje do podjęcia misji wyprowadzenia Izraelitów z Egiptu, musiał on jako jednostka odziedziczyć czterystu letni narodowy okres odszkodowania i wypełnić warunek oddzielenia się od Szatana oparty o liczbę czterdzieści. Dodatkowo Mojżesz miał odnowić przez odszkodowanie liczbę czterdzieści, którą Adam miał wypełnić w celu ustanowienia podstawy wiary.⁴⁶ Aby mógł spełnić to zadanie, Mojżesz został umieszczony w pałacu faraona, centrum szatańskiego świata, i spędził tam czterdzieści lat.⁴⁷

W pałacu Mojżesz wychowywany był przez swoją matkę, która, nikomu nieznaną, zatrudniona została jako jego piastunka. W tajemnicy wpoila mu ona poczucie tożsamości i dumę z przynależności do narodu wybranego. Mimo życia w otoczeniu przepychu Mojżesz zachował niezachwianą lojalność i wierność wobec swojego izraelskiego pochodzenia. Po czterdziestu latach opuścił pałac - "wolał raczej cierpieć z ludem Bożym, niż używać przemijających rozkoszy grzechu."⁴⁸ W ciągu czterdziestu lat życia w pałacu faraona Mojżesz wypełnił warunek oddzielenia się od Szatana oparty o liczbę czterdzieści, odnawiając tym samym podstawę wiary.

2.2.1.2 PODSTAWA WCIELENI

Mojżesz zajmował podwójną pozycję rodzica i dziecka. Dzięki ustanowieniu podstawy wiary zajął pozycję Abla dla podstawy wcielenia. Izraelici będący w pozycji Kaina mieli z wiarą podążać za Mojżeszem i okazywać mu posłuszeństwo. Wypełniając Wolę Bożą przekazywaną przez Mojżesza i pomnażając dobro, spełniliby oni narodowy warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury i ustanowili narodową podstawę wcielenia.

---

⁴⁶ Patrz Okresy 2.4

⁴⁷ Dz 7:23

⁴⁸ Hb 11:25

Izraelici mieli ustanowić podstawę wcielenia podążając za Mojżeszem od czasu opuszczenia Egiptu do wejścia do błogosławionej ziemi Kanaan.

Akt zabicia Egipcjanina przez Mojżesza stanowił opatrność zapoczątkowania pierwszej narodowej drogi odnowy Kanaanu. Gdy Mojżesz zobaczył, jak egipski nadzorca bije jednego z jego braci, odezwała się w nim gorąca miłość do jego ludu i ogarnięty gniewem zabił nadzorcę.⁴⁹ W akcie tym wyraziło się w pewnym sensie Serce Boga, które płonęło oburzeniem z powodu poniżenia ludu wybranego.⁵⁰ Reakcja Izraelitów na postępek Mojżesza (zjednoczenie się z nim lub odrzucenie go) miało zadecydować o tym, czy będą oni mogli pomyślnie rozpocząć drogę powrotu do Kanaanu.

Kiedy Mojżesz zabił Egipcjanina, Bóg wykorzystał ten akt do następujących opatrnościowych celów: Po pierwsze, Archanioł spowodował Upadek pierwszych ludzi oraz zabójstwo Abela przez Kaina; dzięki tym warunkom Szatan wpływał na bieg grzesznej historii z pozycji starszego syna. Dlatego zanim Bóg mógł rozpocząć opatrność odnowy Kanaanu, ktoś stojący po stronie Boga powinien był wypełnić warunek do odnowy tej sytuacji przez odszkodowanie, zwyciężając nad osobą znajdującą się po stronie Szatana. Po drugie, czyn ten ostatecznie przeciął wszelkie więzi, jakie łączyły Mojżesza z pałacem faraona, i postawił go w sytuacji bez odwrotu. Na koniec przez ten czyn Bóg pragnął wzbudzić w Izraelitach zaufanie do Mojżesza, ukazując im, że Mojżesz był patriotycznie nastawionym Izraelitą. Jak się później przekonamy, podobne przyczyny kryły się za aktem porażenia przez Boga wszystkiego, co było pierwotne wśród Egipcjan, w drugiej narodowej drodze odnowy Kanaanu.

Izraelici powinni byli zostać głęboko poruszeni miłością Mojżesza do jego narodu, która przejawiała się w zabójstwie Egipcjanina, tak jak poruszony był sam Bóg. Gdyby taka była ich reakcja, szanowaliby Mojżesza, zaufali mu i poszli za nim z oddaniem. Wówczas pod wodzą Mojżesza Bóg poprowadziłby ich bezpośrednio do ziemi Kanaan, gdzie ustanowiliby podstawę wcielenia. Nie musieliby przeprować się przez Morze Czerwone ani błądzić po pustyni Synaj, obraliby bowiem najkrótszą drogę do Kanaanu, wiodącą przez kraj Filistynów. Ich droga trwałaby dwadzieścia jeden dni; w ciągu tego okresu odnowiliby dwadzieścia jeden lat, które Jakub spędził w Charanie.

Później, podczas drugiej narodowej drogi odnowy Kanaanu, Bóg miał powody, aby nie ufać Izraelitom, ponieważ ich początkowy brak wiary w Mojżesza udaremnił pierwszą drogę narodowej odnowy. Pismo Święte podaje: "Gdy faraon uwolnił lud, nie wiodł go Bóg drogą prowadzącą do ziemi filistyńskiej, chociaż była najkrótsza. Powiedział bowiem Bóg: 'Żeby lud na widok czekających go walk nie żałował i nie wrócił do Egiptu.'"⁵¹ Podczas drugiej drogi narodowej odnowy Kanaanu Bóg poprowadził Izraelitów przez Morze Czerwone i drogą okrężną przez pustynię, ponieważ miał powody do obaw, że mogą oni utracić wiarę i zawrócić do Egiptu, nie docierając do miejsca przeznaczenia.

2.2.1.3 NIEPOWODZENIE PIERWSZEJ DROGI NARODOWEJ ODNOWY KANAANU

Gdyby Izraelici (Kain) całym sercem byli posłuszni Mojżeszowi (Abel) i pod jego wodzą powrócili do Kanaanu, spełniliby narodowy warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury i ustanowili podstawę wcielenia. Jednak kiedy zobaczyli oni Mojżesza zabijającego Egipcjanina, nie zrozumieli go i mówili o nim źle:

---

⁴⁹ Wj 2:11-12

⁵⁰ J 3:7

⁵¹ Wj 13:17

Wyszedł znowu nazajutrz a oto dwaj Hebrajczycy kłócili się ze sobą. I rzekł do winowajcy: “Czemu bijesz swego rodaka?” A ten mu odpowiedział: “Któż cię ustanowił naszym przełożonym i rozjemcą? Czy chcesz mnie zabić, jak zabiłeś Egipcjanina?” Przeląkł się Mojżesz i pomyślał: “Z całą pewnością sprawa się ujawniła”. Także faraon usłyszał o tej sprawie i usiłował stracić Mojżesza. - *Wj 13:17*

Mojżesz nie miał innego wyjścia, jak tylko uciekać przed zemstą faraona. Z żalem opuścił Izraelitów i udał się na pustynię Midian. Podstawa wiary została zniweczona, a droga odnowy Kanaanu pod wodzą Mojżesza musiała zostać powtórzona po raz drugi i trzeci.

2.2.2 DRUGA DROGA NARODOWEJ ODNOWY KANAANU

2.2.2.1 PODSTAWA WIARY

Kiedy pierwsza droga narodowej odnowy Kanaanu zakończyła się niepowodzeniem z powodu niewiary Izraelitów, Szatan zagarnął warunek czterdziestu lat spędzonych przez Mojżesza w pałacu faraona, podczas których ustanowił on podstawę wiary. Dlatego aby rozpocząć drugą drogę narodowej odnowy Kanaanu, Mojżesz musiał ponownie ustanowić podstawę wiary przez spełnienie kolejnego czterdziestoletniego warunku, który pozwoliłby mu odnowić przez odszkodowanie utraconego okresu spędzonego w pałacu faraona. Takie było znaczenie czterdziestoletniego wygnania Mojżesza na pustyni Midian.⁵² Podczas tych czterdziestu lat życie Izraelitów w Egipcie stało się jeszcze bardziej uciążliwe, co było karą za ich brak wiary i zaufania do Mojżesza.

Mojżesz wypełnił drugi warunek oddzielenia się od Szatana oparty o liczbę czterdzieści podczas czterdziestu lat spędzonych na pustyni Midian. Odnowił w tym czasie podstawę wiary potrzebną do rozpoczęcia drugiej drogi narodowej odnowy Kanaanu. Bóg objawił mu się i rzekł:

Dosyć napatrzyłem się na udękę ludu mego w Egipcie i nasłuchałem się narzekań jego na ciemności, znam więc jego uciemnienie. Zstąpiłem, aby go wyrwać z ręki Egiptu i wyprowadzić z tej ziemi do ziemi żyznej i przestronnej, do ziemi, która opływa w mleko i miód, na miejsce Kanaanejczyka... Teraz oto doszło wołanie Izraelitów do Mnie, bo też naocznie przekonałem się o cierpieniach, jakie im zadają Egipcjanie. Idź przeto teraz, oto posyłam cię do faraona, i wyprowadź mój lud, Izraelitów, z Egiptu.” - *Wj 3:7-10*

2.2.2.2 PODSTAWA WCIELENIA

Kiedy Mojżesz odnowił podstawę wiary na pustyni Midian, zajął pozycję Abła. Podobnie jak w pierwszej drodze narodowej odnowy Kanaanu, Izraelici zajmujący pozycję Kaina powinni byli zaufać Mojżeszowi i pójść za nim z niezachwianą wiarą; wówczas mogliby wejść do ziemi Kanaan mlekiem i miodem płynącej. Tym samym wypełniliby warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury i ustanowili podstawę wcielenia.

Akt zabicia Egipcjanina przez Mojżesza zapoczątkował opatrność pierwszej drogi narodowej odnowy Kanaanu. Podobnie, aby zapoczątkować drugą drogę narodowej odnowy Kanaanu, Bóg obdarzył Mojżesza mocą uczynienia trzech znaków i sprowadzenia na Egipcjan dziesięciu plag, przy pomocy których miał pokonać Egipcjan. Przyczyny, dla których Bóg nakazał Mojżeszowi porazić stronę Szatana, zostały już wyjaśnione: po pierwsze, aby odnowić przez odszkodowanie pozycję starszego syna, skalaną przez Szatana; po drugie, aby

⁵²

Dz 7:30

przeciąć wszelkie więzi łączące Izraelitów z Egiptem; po trzecie, aby uświadomić Izraelitom, że Mojżesz został posłany przez Boga.⁵³ Był jednak jeszcze jeden powód, dla którego Mojżesz mógł porazić Egipcjan - chociaż Izraelici zakończyli już wymagany okres niewoli w Egipcie, trwający czterdzieści lat, wycierpieli jeszcze dodatkowe trzydzieści lat udruki.⁵⁴ Bóg usłyszał ich skargę i odpowiedział na nią ze współczuciem.⁵⁵

Trzy znaki, które Bóg kazał uczynić Mojżeszowi i Aaronowi, zapowiadały dzieło Jezusa. Pierwszy znak polegał na tym, że Bóg nakazał Mojżeszowi rzucić na ziemię laskę, a ona zamieniła się w węża.⁵⁶ Kiedy na polecenie Mojżesza Aaron uczynił ten znak przed faraonem, ten wezwał swoich czarowników, aby także rzucili na ziemię swoje laski. One również zamieniły się w węża, jednak wąż Aarona pożarł je.⁵⁷ Znak ten był symboliczną zapowiedzią, że Jezus przyjdzie jako Zbawiciel i zniszczy świat szatański.

Laska symbolizowała Jezusa. Tak jak laska okazała swoją cudowną moc przed Mojżeszem, który reprezentował Boga, Jezus miał przyjść z podobną mocą i czynić cuda przed samym Bogiem. Laska daje ochronę i oparcie, poraża niesprawiedliwość i wiedzie ludzi dobrą drogą. Symbolizująca Jezusa laska odkrywała tajemnicę misji, jaką miał wypełnić Jezus.

Przemiana Mojżeszowej laski w węża także symbolizowała posłannictwo Jezusa. Jezus porównał siebie do węża, mówiąc: "Jak Mojżesz wywyższył węża na pustyni, tak potrzeba, by wywyższono Syna Człowieczego."⁵⁸ Powiedział także do swoich uczniów: "Bądźcie roztropni jak węże."⁵⁹ Jezus chciał w tych słowach wyrazić, że przyszedł jako dobry wąż mądrości, który inspiruje upadłych ludzi i prowadzi ich drogą dobra. Miał on w ten sposób odnowić przez odszkodowanie Upadek spowodowany przez złego węża, który podstępnie skusił pierwszych przodków ludzkości. Dlatego uczniowie mieli przejąć mądrość Jezusa i prowadzić grzesznych ludzi drogą dobra. W znaku danym przez Boga wąż Mojżesza pożarł węże czarowników; oznaczało to, że Jezus przyjdzie jako niebiański wąż, aby zniszczyć Szatana, złego węża.

Drugi znak polegał na tym, że na polecenie Boga Mojżesz wsunął rękę w zanadrze i pokryła się ona trądem. Bóg kazał mu włożyć rękę w zanadrze po raz drugi i została ona oczyszczona.⁶⁰ Cud ten w sposób symboliczny zapowiadał, że Jezus przyjdzie jako drugi Adam i wraz ze swoją Oblubienicą (drugą Ewą, później reprezentowaną przez Ducha Świętego)⁶¹ dokonają dzieła zbawienia. Kiedy Mojżesz włożył rękę w zanadrze po raz pierwszy i pokryła się ona trądem, symbolizowało to sytuację, w której Archanioł zagarnął Ewę, co splamiło ludzkość nieuleczalnym grzechem. Kiedy Mojżesz włożył rękę w zanadrze po raz drugi i została ona uleczona, zapowiadało to, że Jezus, Prawdziwy Ojciec, przyjdzie i odnowi Oblubienicę, Prawdziwą Matkę, i że razem przygarną oni ludzkość i dadzą wszystkim nowe życie, "jak ptak swe pisklęta zbiera pod skrzydła."⁶² Wtedy zakończyłaby się odnowa.

⁵³ Wj 4:1

⁵⁴ Wj 12:41

⁵⁵ Wj 2:24-25

⁵⁶ Wj 4:3-9

⁵⁷ Wj 7:10-12

⁵⁸ J 3:14

⁵⁹ Mt 10:16

⁶⁰ Wj 4:6-7

⁶¹ patrz Chrystologia 4.1. Opisując zapowiedź drogi Jezusa wersja koreańska używa terminu "Duch Święty" w odniesieniu do partnerki Jezusa. Jednak Duch Święty stał się odpowiednikiem duchowej Oblubienicy Jezusa dopiero po jego ukrzyżowaniu, bez wypełnienia pierwotnej Opatrzności Bożej, która obejmowała znalezienie Oblubienicy na ziemi. Jezus i jego Oblubienica razem odbyliby wesele Baranka i stali się Prawdziwymi Rodzicami. Kiedy tekst odnosi się do zamierzonej partnerki Jezusa na ziemi, będziemy dla jasności posługiwać się określeniem Oblubienica. -Wyd.

⁶² Mt 23:37

Aby uczynić trzeci znak, Bóg kazał Mojżeszowi zaczerpnąć wody z Nilu i wylać ją na ziemię, a ona zamieniła się w krew.⁶³ Symbolika tego znaku kryje się w wodzie, substancji nieorganicznej, która przemieniła się w krew, substancję życiodajną. Woda jest biblijnym symbolem upadłej ludzkości⁶⁴, która nie ma w sobie życia. Znak ten zapowiadał, że Jezus i Duch Święty przyjdą i przyniosą zmartwychwstanie upadłym ludziom, pozwalając im się stać żywymi dziećmi Boga. Bóg nakazał Mojżeszowi i Aaronowi uczynić te znaki, aby spełnione zostały symboliczne warunki odszkodowania, w oparciu o które Jezus i Duch Święty mogliby w przyszłości przyjąć do Izraela jako Prawdziwi Rodzice. Mieli oni odnowić pierwotną podstawę czterech pozycji, zagarniętą przez Szatana, i dać nowe życie wszystkim ludziom jako swoim dzieciom.

Kiedy Mojżesz, który nie był wymowny, poprosił Boga, by dał mu kogoś, kto by przemawiał w jego imieniu, Bóg dał mu starszego brata Aarona⁶⁵ oraz prorokinię Miriam, siostrę Aarona.⁶⁶ Zapowiadało to w sposób symboliczny, że Jezus i jego Oblubienica jako ucieleśnienia Słowa,⁶⁷ przyjdą i odnowią ludzi (którzy utracili Słowo w wyniku Upadku) tak, że również staną się oni ucieleśnieniami Słowa. W drodze odnowy Kanaanu Aaron i Miriam otrzymali misję wypełniania woli Mojżesza, który znajdował się w pozycji Boga, i sprawowania przywództwa w jego imieniu. W przyszłości Jezus i Duch Święty mieli wypełnić Wolę Boga w światowej drodze odnowy Kanaanu i podjąć misję odkupienia naszych grzechów.

Zgodnie z nakazem Boga, Mojżesz udał się na spotkanie faraona. W drodze pojawił się przed nim Pan i próbował go zabić. Jego życie uratowała żona Syppora, która obrzezała ich syna.⁶⁸ Pomogła ona Mojżeszowi zwycięsko wyjść z tej próby i uratowała ich rodzinę. To obrzezanie umożliwiło Izraelitom wyzwolenie z niewoli w Egipcie. Zdarzenie to zapowiadało, że nawet w czasie przyjścia Jezusa Boże dzieło zbawienia nie będzie się mogło dokonać, dopóki ludzie nie poddadzą się duchowemu obrzezaniu.

Zastanówmy się nad głębszym znaczeniem obrzezania. Kiedy pierwsi przodkowie ludzkości upadli w wyniku stosunku seksualnego z Szatanem, odziedziczyli krew śmierci za pośrednictwem męskiego narządu płciowego. W procesie odnowy upadłych ludzi do stanu dzieci Bożych Bóg ustanowił obrzęd obrzezania jako warunek odszkodowania; polega on na odcięciu napletka i odsączeniu krwi. Obrzezanie oznacza usunięcie krwi śmierci. Jest ono także znakiem odnowy prawa panowania mężczyzny oraz znakiem Bożej obietnicy odnowienia ludzi do stanu Swoich prawdziwych dzieci. Istnieją trzy rodzaje obrzezania: obrzezanie serca,⁶⁹ obrzezanie napletka⁷⁰ i obrzezanie wszystkich rzeczy.⁷¹

Za pomocą dziesięciu plag Bóg sprawił, że Mojżesz wyprowadził Izraelitów z Egiptu.⁷² Zapowiadało to, że w przyszłości Jezus przyjdzie z mocą czynienia cudów i znaków, aby zbawić wybrany naród Boży. W ciągu dwudziestu jeden lat trudów i cierpień Jakuba w Charanie Laban oszukał go dziesięć razy i nie dał mu należnej zapłaty.⁷³ Podobnie w drodze Mojżesza, wzorowanej na drodze Jakuba, faraon nie tylko nie przestał ciemiężyć Izraelitów dłużej niż to było przeznaczone, ale także oszukał ich dziesięć razy składając fałszywe

---

⁶³ Wj 4:9

⁶⁴ Ap 17:15

⁶⁵ Wj 4:14

⁶⁶ Wj 15:20

⁶⁷ J 1:14

⁶⁸ Wj 4:24-26

⁶⁹ Pwt 10:16

⁷⁰ Rdz 17:10

⁷¹ Kpł 19:22-23

⁷² Wj 7:14; 12:36

⁷³ Rdz 31:7

obietnice uwolnienia. Aby to zrekompensować, Bóg miał prawo porazić faraona dziesięcioma plagami. Spośród nich dziewiąta i dziesiąta miały szczególne znaczenie.

Dziewiąta plaga polegała na tym, że Bóg okrył Egipt nieprzeniknionymi ciemnościami, podczas gdy w miejscach zamieszkania Izraelitów było jasno.⁷⁴ Zapowiadało to, że kiedy przyjdzie Jezus, ciemności ogarną sfery pod panowaniem Szatana, natomiast światło spocznie na ludziach należących do Boga i te dwie sfery zostaną rozdzielone. W dziesiątej pladze Bóg uśmiercił wszystko, co było pierwotne wśród Egipcjan oraz ich zwierząt domowych. Izraelitom zaś kazał pomazać krwią baranka ofiarnego odrzwia i progi swoich domostw, aby anioł śmierci je ominął. Pierworodni Egipcjan, stojących po stronie Szatana, znajdowali się w pozycji Kaina. Bóg poraził ich, aby odnowić Izraelitów, zajmujących pozycję młodszego syna Abla, do pozycji starszego syna. Szatan zajął pozycję starszego syna i dzięki temu prowadził bieg historii, Bóg natomiast podążał za nim⁷⁵. Ta plaga stanowiła zapowiedź, że kiedy przyjdzie Jezus, strona Szatana zostanie unicestwiona, natomiast strona Boga, znajdująca się w pozycji drugiego syna, zostanie zbawiona przez odkupienie krwią Jezusa. Mojżesz zabrał z Egiptu ogromne bogactwa.⁷⁶ Zapowiadało to odnowę wszystkich rzeczy, mającą nastąpić po przyjściu Jezusa.

Po każdej pladze Bóg zatwardzał serce faraona.⁷⁷ Działo się tak z kilku powodów. Po pierwsze, objawiając raz po raz swoją potęgę, Bóg chciał pokazać Izraelitom, że naprawdę jest Bogiem.⁷⁸ Po drugie Bóg chciał, aby faraon zrobił wszystko, by powstrzymać Izraelitów, zanim ostatecznie zostanie zmuszony do ich uwolnienia; wtedy bowiem musiałyby uznać swoją bezsilność i pozwoliłyby im spokojnie odejść. Po trzecie, Bóg pragnął, aby Izraelici wyzbyli się wszelkiego przywiązania, jakie żywili do Egiptu, wzbudzając w nich silną wrogość do faraona.

Bóg zapoczątkował opatrność pierwszej drogi narodowej odnowy Kanaanu, kiedy Mojżesz zabił Egipcjanina. Droga ta została jednak udaremniiona, gdyż Izraelici nie zaufali Mojżeszowi. Bóg zapoczątkował opatrność drugiej narodowej drogi, dając Izraelitom trzy znaki i dziesięć plag. Kiedy Izraelici ujrzeli te cuda, uwierzyli, że Mojżesz naprawdę został posłany przez Boga, aby im przewodzić. Zaufali i okazali posłuszeństwo Mojżeszowi, występującemu w pozycji Abla, który ustanowił narodową podstawę wiary. Dzięki temu Izraelici mogli rozpocząć drugą drogę narodowej odnowy Kanaanu.

Jednak warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury wymagał od Izraelitów więcej, niż tylko chwilowego zaufania i posłuszeństwa Mojżeszowi, wzbudzonego pod wpływem czynionych przez niego cudów. Ponieważ wcześniej nie spełnili tego warunku, cała opatrnościowa droga odnowy Kanaanu została utracona na rzecz Szatana. Izraelici musieli odnowić tę drogę, pozostając wiernymi i posłusznymi Mojżeszowi przez cały czas trwania wędrówki. Tylko w ten sposób mogli wypełnić narodowy warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury. Narodowa podstawa wcielenia nie mogła zostać ustanowiona, dopóki Izraelici nie przeszli całej drogi przez pustynię z niezachwianą wiarą w Mojżesza i nie weszli do ziemi Kanaan.

Opatrność zapoczątkowania drugiej drogi narodowej odnowy Kanaanu przeprowadzona została z większą łaską niż w przypadku pierwszej drogi. Ponieważ jednak opóźnienie nastąpiło w wyniku niewiary Izraelitów, warunek odszkodowania, który teraz mieli wypełnić, był odpowiednio cięższy. W pierwszej drodze, gdyby Izraelici poszli za Mojżeszem, zostaliby poprowadzeni najkrótszą trasą, wiodącą przez kraj Filistynów, i

---

⁷⁴ Wj 10:21-23

⁷⁵ patrz Tożsamości Czasu

⁷⁶ Wj 12:35-36

⁷⁷ Wj 4:21; 10:27

⁷⁸ Wj 10:1-2

dotarliby do Kanaanu w ciągu dwudziestu jeden dni - okresu odpowiadającego okresowi dwudziestu jeden lat spędzonych przez Jakuba w Charanie. W drugiej drodze Bóg jednak nie poprowadził ludzi najkrótszym szlakiem. Obawiał się bowiem, że kiedy napotkają wojowniczych Filistynów mogą ponownie stracić wiarę i powrócić do Egiptu.⁷⁹ Bóg prowadził ich więc drogą okrężną przez Morze Czerwone i pustynię Synaj, planując doprowadzić ich do Kanaanu w ciągu dwudziestu jeden miesięcy.

Tak więc Izraelici pod wodzą Mojżesza rozpoczęli drogę przez pustynię mającą trwać dwadzieścia jeden miesięcy. Przyjrzyjmy się tej drodze i zastanówmy się, w jaki sposób służyła ona jako wzorzec dla Jezusa, który miał poprowadzić ludzkość drogą światowej odnowy Kanaanu.

Kiedy w końcu faraon niechętnie udzielił Mojżeszowi zgody na to, aby Izraelici złożyli ofiary w Egipcie, Mojżesz zażądał więcej, mówiąc:

Nie wypada postępować w ten sposób, ponieważ obrażę Egipcjan byłaby nasza ofiara dla Pana, Boga naszego, gdybyśmy złożyli na ofiarę to, co w oczach Egipcjan jest niedozwolone. Czy za to nie ukamienowaliby nas? Pójdziemy na pustynię, na trzy dni, aby złożyć ofiarę Panu, Bogu naszemu, jak nam to przykazał. -Wj 8:22-23

Mojżesz poprosił o zgodę na wyjście na pustynię na trzy dni, chcąc w ten sposób oszukać faraona i wyprowadzić wszystkich swoich ludzi z Egiptu.

Ten trzydniowy okres miał takie samo znaczenie, jak trzydniowa podróż Abrahama na górę Moria, której potrzebował, aby zerwać swoje więzi z Szatanem przed złożeniem Izaaka w ofierze. Od czasów Abrahama każda nowa opatrzność rozpoczynała się takim trzydniowym okresem odszkodowania wymaganym do oddzielenia się od Szatana. Jakub rozpoczął drogę odnowy Kanaanu od trzydniowego okresu, w czasie którego zerwał swoje więzi z Szatanem, oszukując Labana i opuszczając Charan.⁸⁰ Podobnie na początku drugiej narodowej drogi Mojżesz poprosił o zgodę na trzydniową wyprawę z zamiarem przechytrzenia faraona i uwolnienia swego ludu z niewoli. Jezus także rozpoczął duchową drogę odnowy po odbyciu trzydniowego okresu oddzielenia się od Szatana, poprzedzającego jego zwycięskie zmartwychwstanie.

Izraelici, których liczba według Biblii wynosiła około 600.000, opuścili Ramzes piętnastego dnia pierwszego miesiąca według kalendarza hebrajskiego.⁸¹ Wypełnili oni Wolę Boga, odbywając trzydniową podróż do swego pierwszego obozu w Sukot. Od tego czasu Bóg okazywał im łaskę, prowadząc ich słupem obłoku za dnia i słupem ognia w nocy.⁸² Słup obłoku, wskazujący Izraelitom drogę za dnia (jang), symbolizował Jezusa, który w przyszłości miał poprowadzić lud Izraela drogą światowej odnowy Kanaanu. Słup ognia widoczny w nocy (jin) symbolizował Ducha Świętego, który miał ich prowadzić jako Duch żeński.

Na brzegu Morza Czerwonego na rozkaz Boga Mojżesz wyciągnął przed siebie łaskę i rozdzielił wody, po czym przeprowadził Izraelitów po suchej ziemi. Egipcjanie ścigający ich na rydwanach utonęli, bowiem wody zamknęły się nad ich głowami i pogrążyły ich.⁸³ Jak zostało wyjaśnione wcześniej, Mojżesz reprezentował przed faraonem Boga,⁸⁴ a jego łaska symbolizowała Jezusa, który w przyszłości miał objawić Bożą moc. Cud ten zapowiadał więc

---

⁷⁹ Wj 13:17

⁸⁰ Rdz 31:19-22

⁸¹ Wj 12:37; Lb 33:3

⁸² Wj 13:21

⁸³ Wj 14:21-28

⁸⁴ Wj 7:1

wydarzenia, jakie miały nastąpić po przyjściu Jezusa. Szatan będzie ścigał tych, którzy pójdą za Jezusem drogą światowej odnowy Kanaanu, ale Jezus podniesie laskę żelazną⁸⁵ i uderzy we wzburzone odmęty⁸⁶ tego świata. Wody rozstąpią się i ukaze się gładka droga, którą pójdą wierni, a ścigający ich Szatan zostanie unicestwiony.

Izraelici przeszli przez Morze Czerwone i dotarli na pustynię Sin piętnastego dnia drugiego miesiąca. Odtąd aż do czasu, gdy dotarli do zamieszkanym ziem, Bóg karmił ich manną i przepiórkami.⁸⁷ Manna i przepiórki symbolizowały życiodajne ciało i krew Jezusa, którym Bóg miał karmić wiernych podczas całej drogi światowej odnowy Kanaanu. Jezus powiedział:

Ojcowie wasi jedli mannę na pustyni i pomarli... Ja jestem chlebem żywym, który zstąpił z nieba; Jeśli kto spożywa ten chleb, który ja dam, będzie żył na wieki... Jeżeli nie będziecie spożywać Ciała Syna Człowieczego i pili Krwi Jego, nie będziecie mieli życia w sobie.

- J 6:49-53

Kiedy Izraelici opuścili pustynię Sin i rozbili obóz w Refidim, nie mieli wody do picia. Bóg nakazał Mojżeszowi uderzyć w skałę w Horebie, aby wytrysnęła z niej woda. Mojżesz uczynił to, dając ludziom wodę, która uratowała im życie.⁸⁸ Święty Paweł napisał, że "Skałą był Chrystus".⁸⁹ Cud wody wypływającej ze skały zapowiadał, że Mesjasz zbawi ludzkość wodą życia, o której Jezus powiedział: "Kto zaś będzie pił wodę, którą ja dam, nie będzie pragnął na wieki."⁹⁰ Dwie kamienne tablice, które Mojżesz otrzymał na Górze Synaj, symbolizowały Jezusa i jego Oblubienicę; skała, będąca rdzeniem kamiennych tablic, symbolizowała Boga. Kiedy Mojżesz uderzył w skałę i dał ludziom wodę, akt ten stworzył podstawę, na której mógł on otrzymać kamienne tablice i zbudować Arkę Przymierza oraz Przybytek.

Jozue walczył z Amalekitami w Refidim. Kiedy Mojżesz wznosił ręce, Izraelici zwyciężali; kiedy zaś je opuszczał, zaczęli przegrywać. Aaron i Hur posadzili Mojżesza na stosie kamieni i podtrzymywali jego ręce, stojąc po prawej i lewej stronie, co pozwoliło Jozuemu pokonać króla Amalekitów i jego oddziały.⁹¹ To także stanowiło zapowiedź wydarzeń mających nastąpić w czasach Jezusa. Jozue symbolizował wiernych, Amalekici świat szatański, a Aaron i Hur - Jezusa i Ducha Świętego. Fakt, że Aaron i Hur, podtrzymując ręce Mojżesza, umożliwili Jozuemu zwycięstwo nad Amalekitami, zapowiadał, iż wierni, którzy będą czcić Trójcę Świętą - Boga, Jezusa i Ducha Świętego - pokonają każde zło, które stanie im na drodze.

2.2.2.3 OPATRZNOŚĆ ODNOWY I PRZYBYTEK

Izraelici otrzymali kamienne tablice, Przybytek i Arkę Przymierza. Przyjrzyjmy się najpierw, w jaki sposób to nastąpiło. Izraelici przybyli na pustynię Synaj na początku trzeciego miesiąca, po zwycięstwie nad Amalekitami.⁹² Mojżesz zabrał wtedy siedemdziesięciu starszych i wspiął się na górę Synaj, aby tam spotkać się z Bogiem.

⁸⁵ Ap 2:27; Ps 2:9. Laska żelazna oznacza Słowo Boże; patrz Eschatologia 3.2.2

⁸⁶ Biblia używa określenia wody jako symbolu grzesznego świata. (Ap17:15) Dlatego mówi się o nim czasem jako o "wzburzonym morzu".

⁸⁷ Wj 16:13-35

⁸⁸ Wj 17:6

⁸⁹ I Kor 10:4

⁹⁰ J 4:14

⁹¹ Wj 17:10-13

⁹² Wj 19:1

Następnie Bóg wezwał Mojżesza, aby sam wszedł na szczyt Góry i tam pościł przez czterdzieści dni jako warunek otrzymania Dziesięciu Przykazań, wyrytych na kamiennych tablicach.⁹³ W czasie postu Mojżesz otrzymał od Boga wskazówki odnośnie Arki Przymierza i Przybytku.⁹⁴ Po zakończeniu czterdziestodniowego postu Mojżesz otrzymał dwie kamienne tablice z wypisanymi Bożą ręką Dziesięcioma Przykazaniami.⁹⁵

Kiedy Mojżesz zszedł z Góry Synaj z dwoma kamiennymi tablicami i wszedł do obozu, zastał swój lud oddający cześć złotemu cielcowi. Podczas nieobecności Mojżesza Izraelici kazali Aaronowi odlać posąg cielca, którego następnie obwołali bogiem, który ich wywiódł z Egiptu. Kiedy Mojżesz to zobaczył, zapłonął strasznym gniewem. Rzucił kamienne tablice na ziemię i rozbił je u podnóża góry.⁹⁶ Bóg objawił się Mojżeszowi ponownie i kazał mu wyciąć z kamienia parę takich samych tablic, obiecując, że wypisze na nich ponownie Dziesięć Przykazań. Mojżesz udał się na Górę przed oblicze Boga i po raz drugi odbył czterdziestodniowy post. Bóg podyktował mu Dziesięć Przykazań, a on wyrył je na tablicach.⁹⁷ Z kamiennymi tablicami Mojżesz powrócił do Izraelitów. Tym razem ludzie oddali mu cześć. Posłuszni jego wskazówkom zbudowali Arkę Przymierza i Przybytek.⁹⁸

2.2.2.3.1 ZNACZENIE I CEL KAMIENNYCH TABLIC, PRZYBYTKU I ARKI PRZYMIERZA

Co reprezentowały kamienne tablice? Otrzymanie przez Mojżesza kamiennych tablic z zapisanym na nich Bożym Słowem, oznaczało, że dobiegła końca Epoka Opatrzności Ustanawiania Podstawy Odnowy, w której upadli ludzie mogli nawiązywać więź z Bogiem jedynie za pośrednictwem składanych ofiar, a rozpoczęła się Epoka Opatrzności Odnowy, w której po raz pierwszy zostało objawione Słowo Boże. Jak wiemy, Adam i Ewa, którzy zostali stworzeni przez Słowo, mieli osiągnąć doskonałość, stając się ucieleśnieniem Słowa. Jednak wskutek Upadku utracili Słowo Boże.⁹⁹ Mojżesz otrzymał dwie tablice z zapisanym Słowem pod koniec czterdziestodniowego okresu oddzielenia się od Szatana. Oznaczało to symboliczną odnowę Adama i Ewy jako ucieleśnień Słowa. Dwie tablice reprezentowały odpowiednio Adama i Ewę, a także Jezusa i jego Oblubienicę, którzy mieli przyjść jako ucieleśnienia Słowa. Symbolem Chrystusa w Piśmie Świętym jest biały kamień,¹⁰⁰ jest także napisane, że "Skalą był Chrystus."¹⁰¹ Jako symbole Jezusa i jego Oblubienicy kamienne tablice uosabiały także niebo i ziemię.

Co symbolizował Przybytek? Jezus porównał swoje ciało do Świątyni Jerozolimskiej.¹⁰² My, którzy wierzymy w niego, nazywani jesteśmy świątyniami Boga.¹⁰³ Świątynia była więc obrazowym uosobieniem Jezusa. Gdyby Izraelici zwycięsko przeszli pierwszą drogę narodowej odnowy Kanaanu pod przywództwem Mojżesza, zaraz po wkroczeniu do Kanaanu zbudowałiby Świątynię i poczynili przygotowania na przyjście Mesjasza. Jednak z powodu ich niewiary pierwsza droga została udaremniiona już na samym początku. W drugiej drodze Bóg prowadził ich okrężną trasą przez Morze Czerwone i pustynię. Nie mogli w tej sytuacji zbudować Świątyni, jako jej namiastkę Bóg nakazał im

⁹³ Wj 24:9-10, 18

⁹⁴ Wj 25-31

⁹⁵ Wj 31:18

⁹⁶ Wj 32:1-19

⁹⁷ Wj 34:1, 27-28

⁹⁸ Wj 35-40

⁹⁹ patrz Odnowa 1.2.1

¹⁰⁰ Ap 2:17

¹⁰¹ I Kor 10:4

¹⁰² J 2:19-21

¹⁰³ I Kor 3:16

więc zbudować Przybytek, który można było przenosić z miejsca na miejsce. Podobnie jak Świątynia, Przybytek był odzwierciedleniem Jezusa, ale symbolicznym. Kiedy Bóg zlecił Mojżeszowi budowę Przybytku, powiedział: "I uczynią Mi święty przybytek, abym mógł zamieszkać pośród was."¹⁰⁴

Przybytek był podzielony na dwie części: święte miejsce (sanktuarium) i najświętsze miejsce (święte świętych). Jedynie najwyższy kapłan mógł wejść do najświętszego miejsca, i to tylko raz w roku, na Dzień Odkupienia. W najświętszym miejscu przechowywana była Arka Przymierza. Było to miejsce, w którym przebywał Bóg. Symbolizowało ono Ducha Jezusa. Święte miejsce zawierało świecznik, ołtarz na kadzidło i stół na chleby pokładne, które były [co było??] codziennie obsługiwane przez kapłanów. Symbolizowało ono ciało Jezusa. Najświętsze miejsce symbolizowało również świat duchowy, a święte miejsce świat fizyczny. Kiedy Jezus został ukrzyżowany, kurtyna oddzielająca najświętsze miejsce od świętego miejsca rozdarła się na pół, od góry do dołu.¹⁰⁵ Oznaczało to, że ukrzyżowanie Jezusa stworzyło fundament duchowego zbawienia, kiedy to otwarły się bramy pomiędzy duchem i ciałem oraz między niebem i ziemią.

Co symbolizowała Arka Przymierza? Przechowywana w najświętszym miejscu, Arka zawierała świadectwa przymierza z Bogiem. Znajdowały się w niej dwie kamienne tablice, symbolizujące Jezusa i jego Oblubienicę oraz niebo i ziemię. Była tam także manna, główne pożywienie Izraelitów podczas wędrówki przez pustynię, symbolizująca ciało Jezusa. Manna była umieszczona wewnątrz złotej urny, która symbolizowała Bożą chwałę. Arka Przymierza zawierała także laskę Aarona, która objawiała Bożą moc, wypuszczając pędy.¹⁰⁶ Jako całość Arka reprezentowała kosmos i równocześnie była mniejszym uosobieniem Przybytku.

Na szczycie Arki Przymierza znajdował się tron miłosierdzia. Po obu końcach tronu miłosierdzia mieściły się dwa cherubiny z kutego złota, ocieniające go swoimi skrzydłami. Bóg obiecał, że będzie się osobiście pojawiał na tronie miłosierdzia, pomiędzy cherubinami, i będzie dawał Izraelitom wskazówki.¹⁰⁷ Zapowiadało to, że kiedy Jezus i jego Oblubienica, symbolizowani przez kamienne tablice, przyjdą i oczyszczą ludzi z grzechu, Bóg pojawi się na tronie miłosierdzia i otworzy drogę pomiędzy cherubinami, zagrządzającymi dostęp do drzewa życia w Ogrodzie Eden.¹⁰⁸ Wtedy każdy będzie mógł przyjść do Jezusa, drzewa życia, i otrzymać pełnię Bożego Słowa.

W jakim celu Bóg dał kamienne tablice, Przybytek i Arkę Przymierza? Kiedy Izraelici wyruszyli na pustynię po zakończeniu czterystu letniego okresu odszkodowania, nałożonego na nich jako pokuta za błąd Abrahama, Bóg poraził Egipcjan znakami i plagami i utopił wojska faraona, ścigające Izraelitów przez Morze Czerwone. Izraelici nie mogli powrócić do Egiptu nie tylko dlatego, że Bóg tego zabronił, ale także dlatego, że stali się śmiertelnymi wrogami Egipcjan. Nie mieli oni innego wyboru, jak tylko dotrzeć do ziemi Kanaan; Bóg doprowadził ich do punktu, z którego nie było powrotu. Mimo tego jednak Izraelici podczas wędrówki ciągle tracili wiarę. W końcu zaistniało niebezpieczeństwo, że sam Mojżesz może utracić wiarę. Aby zaradzić takiej sytuacji, Bóg ustanowił obiekt wiary, który pozostałby niezmienny, nawet jeżeli ludzie mieliby się zmienić. Dopóki chociaż jeden człowiek żywił absolutną wiarę w ten obiekt, Bóg mógł przez niego kontynuować opatrzność. Osoba taka przejęłaby misję służenia obiektowi wiary, tak jak w biegu sztafetowym pałeczka jest przekazywana jednemu biegaczowi przez drugiego.

---

¹⁰⁴ Wj 25:8

¹⁰⁵ Mt 27:51

¹⁰⁶ Hb 9:4

¹⁰⁷ Wj 25:17-22

¹⁰⁸ Rdz 3:24

Tym obiektem wiary był Przybytek zawierający Arkę Przymierza i kamienne tablice. Przybytek reprezentował Mesjasza, dlatego jego zbudowanie oznaczało, że w symbolicznym znaczeniu Mesjasz już przyszedł.

Izraelici mieli oddawać cześć Przybytkowi tak, jakby był to sam Mesjasz, i pod wodzą Mojżesza powrócić do błogosławionej ziemi Kanaan. W ten sposób ustanowiliby narodową podstawę wcielenia. Gdyby nawet po drodze wszyscy Izraelici popadli w niewiarę, to jednak dopóki Mojżesz czcił Przybytek, zawsze możliwe byłoby odnowienie niewiary ludzi przez odszkodowanie w oparciu o nienaruszony fundament Mojżesza. Gdyby nawet Mojżesz stracił wiarę, lecz chociaż jeden Izraelita niezmiernie czciłby Przybytek w jego miejsce, Bóg mógłby przez tę osobę odnowić cały lud.

Gdyby Izraelici zaufali Mojżeszowi i weszli do Kanaanu w pierwszej narodowej drodze, rodzina Mojżesza spełniałaby rolę Przybytku, a sam Mojżesz spełniłby rolę, którą odgrywały później kamienne tablice i Arka Przymierza. Rodzina Mojżesza stałaby się nośnikiem prawa niebieskiego. Izraelici mogliby wtedy zbudować Świątynię w ziemi Kanaan i nie musieliby otrzymać tablic, Arki, ani Przybytku. Zostały one dane jako środki zbawienia dopiero wtedy, gdy ludzie utracili wiarę. Przybytek jako symboliczne odzwierciedlenie Jezusa i jego Oblubienicy potrzebny był tylko do czasu zbudowania Świątyni. Świątynia zaś jako obrazowe uosobienie Jezusa i jego Oblubienicy była potrzebna jedynie do czasu przyjścia Mesjasza jako ucieleśnienia Świątyni.

2.2.2.3.2 *PODSTAWA PRZYBYTKU*

Aby móc przyjąć Mesjasza, musimy ustanowić odpowiednią podstawę. Podobnie Izraelici musieli stworzyć pewną podstawę, zanim mogli zbudować i czcić Przybytek, będący symbolicznym odzwierciedleniem Mesjasza. Podstawa dla Przybytku musiała zostać ustanowiona przez ustanowienie podstawy wiary i podstawy wcielenia dla Przybytku. Przyjrzyjmy się, w jaki sposób Izraelici mieli ustanowić te dwie podstawy pod przywództwem Mojżesza.

Mojżesz miał wypełnić polecenia Boga i ustanowić podstawę wiary dla Przybytku, poszcząc i modląc się przez czterdzieści dni, okres oddzielenia się od Szatana. W oparciu o tę podstawę wiary Izraelici mieli wiernie iść za Mojżeszem i wspierać go w jego dążeniach do urzeczywistnienia ideału Przybytku. Wypełniliby tym samym warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury i ustanowili podstawę wcielenia dla Przybytku. Przybytek, o którym mowa, zawiera kamienne tablice i Arkę Przymierza.

PIERWSZA PODSTAWA PRZYBYTKU

Człowiek został stworzony szóstego dnia, aby stać się ucieleśnieniem Słowa.¹⁰⁹ Aby móc dać upadłym ludziom Słowo powtórnego stworzenia konieczne do ich odnowy, Bóg musiał najpierw odnowić liczbę sześć, reprezentującą okres stworzenia skalany przez Szatana. Dlatego Bóg uświęcił górę Synaj, okrywając ją obłokiem chwały na sześć dni, a siódmego dnia objawił się Sam i z obłoku zawołał Mojżesza. Od tego momentu Mojżesz rozpoczął post trwający czterdzieści dni i nocy.¹¹⁰ Bóg nakazał Mojżeszowi odbyć czterdziestodniowy okres odszkodowania dla oddzielenia się od Szatana, aby ustanowić podstawę wiary dla Przybytku, symbolicznego Mesjasza. Bóg widział, że było to konieczne, ponieważ po przejściu przez Morze Czerwone Izraelici popadli w niewiarę.¹¹¹

¹⁰⁹ J 1:3

¹¹⁰ Wj 24:16-18

¹¹¹ Wj 16:1-2; 17:2-4

Jak zostało wspomniane wcześniej, warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury wymagany od Izraelitów podczas drogi odnowy Kanaanu nie mógł zostać wypełniony jedynie przez krótkotrwałe posłuszeństwo Mojżeszowi, w czasie, gdy objawiał on Bożą moc. Spełnienie tego warunku wymagało, aby ludzie wytrwali w wierze i posłuszeństwie aż do czasu wejścia do Kanaanu, zbudowania Świątyni i przyjęcia Mesjasza. Podobnie, aby spełnić warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury i ustanowienia podstawy wcielenia dla Przybytku, Izraelici powinni byli okazywać wierność i posłuszeństwo Mojżeszowi od momentu, kiedy wspiął się na górę Synaj i rozpoczął czterdziestodniowy post do czasu zbudowania Przybytku. Jednakże kiedy Mojżesz pościł i modlił się na szczycie góry, wszyscy ludzie popadli w niewiarę i zaczęli oddawać cześć złotemu cielcowi. Dlatego podstawa wcielenia dla Przybytku nie została ustanowiona.

Ponieważ człowiek utracił podstawę Słowa z własnej winy, jego częścią odpowiedzialności jest odzyskanie tej podstawy, dzięki której będzie mógł ponownie otrzymać Słowo. Dlatego Bóg nie ingeruje w działania człowieka, prowadzące do odnowy Słowa. Chociaż Bóg prowadził Izraelitów za pomocą cudów i znaków, nie ingerował, kiedy grzeszyli.

Gdy Mojżesz zobaczył swój lud oddający cześć bożkowi i tańczący wokół niego, ogarnął go niepokonany gniew. Rzucił kamienne tablice na ziemię i roztrzaskał je.¹¹² W wyniku tego podstawa wiary dla Przybytku została utracona na rzecz Szatana. Jak wyjaśniliśmy wcześniej, dwie kamienne tablice symbolizowały Jezusa i jego Oblubienicę, którzy mieli przyjść jako odnowieni Adam i Ewa. Zdarzenie to zapowiadało, że jeżeli Jezus przyjdzie i nie znajdzie wiary wśród Izraelitów, nie będzie w stanie wypełnić wraz z Oblubienicą misji danej mu pierwotnie przez Boga, lecz zamiast tego będzie musiał umrzeć na krzyżu.

Niewiara Izraelitów pod górą Synaj udaremniła Bożą opatrność zmierzającą do ustanowienia podstawy dla Przybytku. Zniweczyła wyęczone wysiłki Boga pracującego nad tym, aby Izraelici oddzielili się od Szatana i zachowali posłuszeństwo Mojżeszowi. W wyniku ciągłej niewiary ludzi Boża opatrność ustanowienia podstawy dla Przybytku musiała zostać ponowiona w drugiej i trzeciej próbie.

DRUGA PODSTAWA PRZYBYTKU

Izraelici okazali brak wiary i okazali się niegodni otrzymania kamiennych tablic, a w konsekwencji zbudowania Przybytku. Ponieważ jednak opierali się na głębszym fundamencie (wypicia wody ze skały w Refidim, symbolicznego rdzenia tablic), została im dana druga szansa. Po tym, jak Mojżesz rozbił kamienne tablice, Bóg objawił mu się i obiecał dać mu nowy zapis Swego Słowa. Tym razem Bóg nakazał, aby Mojżesz sam wyciął tablice, na których On umieści zapis. Mojżesz nie mógł jednak odnowić kamiennych tablic ani zbudować Przybytku, nie odnowiwszy wprawdzie podstawy wiary dla Przybytku przez ponowne wypełnienie warunku oddzielenia się od Szatana opartego o liczbę czterdzieści. Dlatego musiał pościć kolejne czterdzieści dni, zanim mógł otrzymać drugą parę tablic z zapisem Dziesięciu Przykazań¹¹³ i ustanowić Przybytek jako obiekt wiary. Tym razem Izraelici wiernie oczekiwali jego powrotu.

Zwycięskie wysiłki Mojżesza w celu odnowy rozbitych tablic przez czterdziestodniowy post i wiara Izraelitów w niego zapowiadały, że Jezus po śmierci na krzyżu będzie mógł powrócić i rozpocząć na nowo dzieło zbawienia, jeżeli wierni wypełnią z

---

¹¹² Wj 32:19

¹¹³ Wj 34:28

oddaniem warunek odszkodowania konieczny do przyjęcia go w okresie czterdziestu dni po jego zmartwychwstaniu (warunek oddzielenia się od Szatana oparty o liczbę czterdzieści).

Przez zachowanie wiary podczas postu Mojżesza na górze Synaj a następnie zbudowanie Przybytku według jego instrukcji, Izraelici wypełnili warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury. W ten sposób ustanowiona została podstawa wcielenia dla Przybytku, a w konsekwencji całościowa podstawa Przybytku. Przybytek został zbudowany pierwszego dnia pierwszego miesiąca drugiego roku.¹¹⁴ Jednakże, jak wspomnieliśmy wcześniej, podstawa wcielenia w drugiej drodze narodowej odnowy Kanaanu wymagała o wiele więcej niż tylko zbudowania Przybytku. W rzeczywistości do czasu wejścia do Kanaanu i zbudowania Świątyni Izraelici powinni byli czcić Przybytek i cenić go bardziej niż własne życie, zachowując niezmienną wiarę do czasu przyjęcia Mesjasza.

Dwudziestego dnia drugiego miesiąca drugiego roku Izraelici wyruszyli z pustyni Synaj uformowani wokół Przybytku i prowadzeni słupem obłoku.¹¹⁵ Nie minęło jednak dużo czasu, zanim znowu zaczęli narzekać na trudności i szemrać przeciwko Mojżeszowi. Nawet kiedy Bóg zniszczył ich obóz w przyływie gniewu, nie odczuli skruchy. Uskarżali się dalej, narzekając, że nie mają nic do jedzenia oprócz manny. Żywili urazy do Mojżesza i tęsknili za mięsem, owocami, jarzynami i wygodami Egiptu.¹¹⁶ W konsekwencji Izraelici nie zdołali uchronić drugiej podstawy Przybytku i została ona zagarnięta przez Szatana. Opatrzność odnowy tej podstawy musiała zostać przedłużona po raz trzeci.

TRZECIA PODSTAWA PRZYBYTKU

Chociaż Szatan zniszczył drugą podstawę Przybytku, wiara Mojżesza i jego oddanie dla Przybytku pozostały niezachwiane. Dlatego Przybytek opierał się pewnie na fundamencie podstawy wiary ustanowionej przez Mojżesza, podczas gdy Izraelici mieli oparcie w warunku wypicia wody ze skały w Refidim.¹¹⁷ Przypomnijmy, że skała była rdzeniem kamiennych tablic, znajdujących się w centrum Przybytku. Dzięki temu fundamentowi Izraelici otrzymali szansę spełnienia jeszcze jednego warunku oddzielenia się od Szatana opartego o liczbę czterdzieści. Pozostając posłuszni Mojżeszowi, który wciąż czcił Przybytek, mieli oni odnowić przez odszkodowanie podstawę dla Przybytku w trzeciej próbie. Wymaganym warunkiem miała być misja czterdziestodniowych zwiadów w ziemi kanaanejskiej.

Bóg polecił Mojżeszowi wybrać przywódcę z każdego z dwunastu plemion i wysłać ich na rozpoznanie do Kanaanu na czterdzieści dni.¹¹⁸ Po powrocie wszyscy zwiadowcy z wyjątkiem Jozuego i Kaleba przedstawili niewierne raporty:

Lud, który w nim mieszka jest silny, a miasta są obwarowane i bardzo wielkie. ... Kraj, któryś my przeszli, aby go zbadać, jest krajem, który pożera swoich mieszkańców. Wszyscy zaś ludzie, których tam widzieliśmy, są wysokiego wzrostu... W porównaniu z nimi wydaliśmy się sobie jak szarańcza i takimi byliśmy w ich oczach. - Lb 13:28, 32-33

Doszli oni do wniosku, że Izraelici nie są w stanie zdobyć ufortyfikowanych miast Kanaanejskich ani pokonać ich mieszkańców. Słyszac te raporty, Izraelici znowu zaczęli szemrać przeciwko Mojżeszowi. Domagali się wybrania innego przywódcy, który powiodłby

---

¹¹⁴ Wj 40:17

¹¹⁵ Lb 10:11-12

¹¹⁶ Lb 11:1-6

¹¹⁷ Wj 17:6

¹¹⁸ Lb 13:1, 25

ich z powrotem do Egiptu. Jedynie Jozue i Kaleb wzywali ludzi, aby się nie obawiali, ale uderzyli na Kanaanejczyków, posłuszni Bożemu nakazowi:

Tylko nie buntujcie się przeciw Panu. Nie bójcie się też ludu tego kraju, gdyż ich pochłoniemy. Obrona od niego odstąpi, a z nami jest przeciw Pan. Zatem nie bójcie się ich. - Lb 14:9

Izraelici pozostali głusi na te napomnienia, a nawet próbowali nawet ukamienować Jozuego i Kaleba. W tym momencie chwała Boga objawiła się ludziom i przemówił On do Mojżesza:

Dokądże jeszcze ten lud będzie mi uwłaczał? Dokądże wierzyć Mi nie będzie mimo znaków, jakie pośród nich zdziałałem? - Lb 14:11

Wasze małe dzieci, o których mówiliście, że będą wydane na łup, one wejdą i poznają kraj, którym wyście wzgardzili. Jeśli zaś chodzi o was, to trupy wasze legną na tej pustyni, a synowie wasi będą się błakali na pustyni przez czterdzieści lat, dźwigając ciężar waszej niewierności, póki trupy wasze nie zniszczą na pustyni. Poznaliście kraj w przeciągu czterdziestu dni: każdy dzień teraz zamieni się w rok i przez czterdzieści lat pokutować będziecie za winy i poznacie, co to znaczy, gdy Ja się oddalę. - Lb 14:31-34

W wyniku braku wiary Izraelitów trzecia podstawa Przybytku zakończyła się klęską. Droga przez pustynię mająca trwać dwadzieścia jeden miesięcy została ona wydłużona do czterdziestu lat.

2.2.2.4 NIEPOWODZENIE DRUGIEJ DROGI NARODOWEJ ODNOWY KANAANU

Z powodu niewiary Izraelitów podstawa Przybytku została zaatakowana przez Szatana trzy razy. Dlatego też narodowy warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury nie został spełniony i podstawa wcielenia w drugiej narodowej drodze odnowy Kanaanu nie została ustanowiona. W rezultacie cała druga narodowa droga odnowy Kanaanu zakończyła się niepowodzeniem. Boża opatrność została przedłużona do trzeciej narodowej drogi odnowy Kanaanu.

2.2.3 TRZECIA DROGA NARODOWEJ ODNOWY KANAANU

2.2.3.1 PODSTAWA WIARY

Ponieważ Izraelitów ogarnęło zwątpienie, gdy usłyszeli sprawozdania pozbawionych wiary zwiadowców, druga droga narodowej odnowy Kanaanu zakończyła się klęską. Czterdzieści lat, jakie Mojżesz spędził na pustyni Midian w celu odnowienia podstawy wiary, zostało utracone na rzecz Szatana. W konsekwencji niepowodzenia misji zwiadowczej Izraelici musieli błądzić na pustyni przez czterdzieści lat, licząc po roku za każdy dzień misji, aż powrócili do Kadesz-Barnea. W przypadku Mojżesza ten okres czterdziestu lat miał służyć oddzieleniu się od Szatana, który zaatakował poprzednią podstawę wiary, oraz odnowieniu przez odszkodowanie podstawy wiary dla trzeciej drogi. Mojżesz otaczał Przybytek czią i oddaniem przez cały okres czterdziestu lat wędrówki przez pustynię. Do czasu przybycia do Kadesz-Barnea ustanowił on podstawę wiary dla trzeciej drogi odnowy Kanaanu na poziomie narodowym. Zajął tym samym pozycję Abła dla podstawy wcielenia.

2.2.3.2 *PODSTAWA WCIELENI*

Podstawa wcielenia w drugiej drodze nie została ustanowiona, ponieważ w wyniku ciągłej niewiary Izraelitów Szatan zniszczył podstawę Przybytku. Podstawa wiary pozostała jednak nienaruszona dzięki niezmiennemu oddaniu Mojżesza. Gdyby w oparciu o tę podstawę Izraelici wiernie podążali za Mojżeszem przez czterdzieści lat wędrówki przez pustynię, oddzielając się w ten sposób od Szatana, ustanowiliby tym samym podstawę wcielenia dla Przybytku i ukończyli podstawę Przybytku. Gdyby szanowali Mojżesza, byli mu posłuszni i z wiarą weszli do Kanaanu, ustanowiliby podstawę wcielenia w trzeciej drodze odnowy Kanaanu.

Dla Mojżesza te czterdzieści lat wędrówki przez pustynię było okresem potrzebnym do ustanowienia podstawy wiary dla trzeciej narodowej drogi. Dla Izraelitów natomiast celem tego okresu było wypełnienie opatrności zapoczątkowania trzeciej drogi. Mieli to uczynić przez ustanowienie podstawy dla Przybytku, dzięki czemu powróciliby do stanu łaski, którą cieszyli się podczas drugiej drogi, kiedy zbudowali Przybytek według wskazówek Mojżesza.

2.2.3.2.1 *PODSTAWA WCIELENI ZEŚRODKOWANA W MOJŻESZU*

Tablice, Przybytek i Arka Przymierza stały się potrzebne w drugiej drodze tylko dlatego, że Izraelici na pustyni utracili wiarę. Wkrótce po przejściu przez Morze Czerwone zapomnieli oni o trzech znakach danych im przez Boga jako opatrność zapoczątkowania tej drogi. Aby odnowić to przez odszkodowanie, Bóg poddał ludzi próbie podczas czterdziestodniowego okresu, w którym Mojżesz przebywał na szczycie góry. Następnie dał im trzy znaki Swojej Boskiej Łaski: kamienne tablice, Arkę Przymierza i Przybytek. Co więcej, Bóg zesłał na Egipcjan dziesięć plag, które miały stanowić odnowę faktu, że Jakub został dziesięciokrotnie oszukany przez Labana w Charanie. Kiedy Izraelici stracili wiarę nawet po otrzymaniu tych znaków, Bóg podjął próbę odnowy dziesięciu plag przez odszkodowanie, dając ludziom Dziesięć Przykazań. Gdyby Izraelici odnowili swoją wiarę, czcąc te trzy znaki Bożej łaski i przestrzegając Dziesięciu Przykazań, powróciliby do stanu łaski, jaką cieszyli się kiedy opuszczali Egipt dzięki mocy tych cudów.

Dlatego w trzeciej drodze Izraelici powinni byli wypełnić czterdziestoletni okres odszkodowania, podążając za Mojżeszem przez pustynię z wiarą i posłuszeństwem. Po powrocie do Kadesz-Barnea powinni byli wraz z Mojżeszem opierać się na podstawie Przybytku i otaczać wciąż tablice, Przybytek i Arkę Przymierza. Gdyby tak uczynili, zajęliby taką samą pozycję, w jakiej znajdowali się po spełnieniu opatrności zapoczątkowania drugiej drogi, kiedy to Bóg poraził Egipcjan trzema znakami i dziesięcioma plagami. Tablice były odzwierciedleniem Arki w mniejszej skali, Arka z kolei była mniejszym odzwierciedleniem Przybytku; tablice były więc mniejszym uosobieniem Przybytku. Arka i Przybytek mogą zatem być reprezentowane przez tablice lub ich rdzeń, czyli skałę. Dlatego trzecia droga narodowej odnowy Kanaanu miała się rozpocząć w Kadesz-Barnea po spełnieniu opatrności zapoczątkowania, w oparciu o skałę. Gdyby więc Izraelici czcili Przybytek z wiarą i oddaniem i poszli za Mojżeszem do Kanaanu, spełniliby tym samym warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury, wymagany w podstawie wcielenia w trzeciej narodowej drodze.

W jaki sposób Bóg zamierzał przeprowadzić opatrność zapoczątkowania w oparciu o skałę? Podczas czterdziestu lat wędrówki przez pustynię Izraelici ponownie popadli w niewiarę i niezadowolenie. Aby ich uratować, Bóg nakazał Mojżeszowi uderzyć laską w skałę, aby wypłynęła z niej woda i ludzie mogli zaspokoić pragnienie.¹¹⁹ Mojżesz powinien

---

¹¹⁹ Lb20:4-5, 8

był uderzyć w skałę tylko raz. Przejęci grozą Izraelici powinni byli wtedy zjednoczyć się z nim i w ten sposób ludzie wraz z Mojżeszem mogliby się oprzeć na zjednoczonej podstawie Przybytku. W ten sposób wypełniliby opatrność zapoczątkowania w oparciu o skałę.

Jednak kiedy Mojżesz usłyszał, że ludzie szemrają przeciwko niemu i narzekają na brak wody do picia, ogarnął go niepokonany gniew i uderzył w skałę dwukrotnie. Wtedy Bóg powiedział do niego:

Ponieważ Mi nie uwierzyliście i nie objawiliście Mojej świętości wobec Izraelitów, dlatego wy nie wprowadzicie tego ludu do kraju, który im daję. -Lb 20:12

Tym aktem dwukrotnego uderzenia w skałę, kiedy powinien był to zrobić tylko raz, Mojżesz udaremnił opatrność odszkodowania związaną ze skałą. W konsekwencji nie mógł wejść do ziemi Kanaan. Wolno mu było jedynie ujrzeć ją z daleka na krótko przed śmiercią.¹²⁰

Wyjaśnijmy, dlaczego Mojżesz powinien był uderzyć w skałę tylko raz i dlaczego dwukrotne uderzenie stanowiło grzech. Skała jest symbolem Jezusa Chrystusa.¹²¹ Ponieważ Chrystus przyszedł jako drzewo życia,¹²² skała może być także postrzegana jako drzewo życia. Drzewo życia jest również symbolem udoskonalonego Adama w Ogrodzie Eden; można więc powiedzieć, że skała symbolizowała doskonałego Adama.

W Ogrodzie Eden Adam powinien był osiągnąć dojrzałość, stając się w ten sposób ideałem reprezentowanym przez skałę. Kiedy jednak Szatan zaatakował go i spowodował jego upadek, Adam nie mógł się stać drzewem życia ani skałą, która mogłaby dać jego potomkom wodę wiecznego życia. Dlatego skała pozbawiona wody symbolizowała upadłego Adama. Bóg kazał Mojżeszowi uderzyć w skałę raz, aby odnowić przez odszkodowanie akt zaatakowania Adama przez Szatana, który uniemożliwił Adamowi stanie się skałą dającą wodę życia. Kiedy Mojżesz uderzył w skałę raz i wypłynęła z niej woda, akt ten był warunkiem odszkodowania do odnowy Adama do stanu skały dającej wodę. Skała uderzona jeden raz symbolizowała Jezusa, który miał przyjść i dać ludzkości wodę życia. Dlatego Jezus powiedział:

Kto zaś będzie pił wodę, którą ja mu dam, nie będzie pragnął na wieki, lecz woda, którą ja mu dam, stanie się w nim źródłem wody wytryskującym ku życiu wiecznemu. -J 4:14

Bóg nakazał Mojżeszowi uderzyć w skałę raz, aby przez ten warunek odszkodowania upadły Adam został odnowiony w osobie drugiego, udoskonalonego Adama - Jezusa. Kiedy jednak Mojżesz uderzył w skałę po raz drugi, po tym jak wypłynęła z niej woda, stworzyło to możliwość, że Jezus może zostać zaatakowany. Innymi słowy, fakt, że Mojżesz uderzył w skałę dwukrotnie w gniewie na niewiarę Izraelitów, stworzył warunek, na podstawie którego Szatan miał prawo zaatakować Jezusa, spełnienie skały, jeśliby naród żydowski utracił wiarę w czasie jego przyjścia. Dlatego czyn Mojżesza był grzechem.

Jakkolwiek akt rozbicia kamiennych tablic przez Mojżesza mógł być odnowiony, jego błąd polegający na dwukrotnym uderzeniu w skałę odnowiony być już nie mógł. Dlaczego? W kontekście opatrności odnowy zależność między kamiennymi tablicami i skałą była taka sama, jak między aspektem zewnętrznym i wewnętrznym. Kamienne tablice z wrytymi Dziesięcioma Przykazaniami były rdzeniem Prawa Mojżeszowego i sercem Starego Testamentu. Izraelici mogli uzyskać zbawienie dostępne w Epoce Starego Testamentu przez

¹²⁰ Lb 27:12-14

¹²¹ I Kor 10:4; Ap 2:17

¹²² Ap 22:14; patrz Upadek 1.1.1

życie zgodne z ideałem zawartym na tablicach. W tym sensie kamienne tablice były zewnętrznym uosobieniem mającego przyjść Jezusa.

Skała natomiast nie tylko reprezentowała Chrystusa; jako rdzeń kamiennych tablic symbolizowała również Boga, od którego Chrystus pochodził. Kamienne tablice były czymś zewnętrznym, a skała wewnętrznym. Jeżeli porównamy tablice do ciała, skałę możemy porównać do umysłu; jeżeli tablice porównamy do świętego miejsca, to skała będzie odpowiadać najświętszemu miejscu; jeśli tablice porównamy do ziemi, skała będzie odpowiadać niebu. Krótko mówiąc, jako wewnętrzne uosobienie Chrystusa skała miała większą wartość niż kamienne tablice.

Jako zewnętrzne uosobienie Jezusa kamienne tablice symbolizowały także Aarona. Aaron był zewnętrznym reprezentantem Jezusa, jako że stał przed Mojżeszem, reprezentantem Boga.¹²³ Kiedy Izraelici zmusili Aarona do ulania złotego cielca,¹²⁴ sam Aaron utracił wiarę, co doprowadziło do rozbicia tablic. Jednak Aaron mógł zostać odrodzony, ponieważ odczuł skruchę i opierał się na fundamencie wypicia wody ze skały w Refidim.¹²⁵ Kiedy to uczynił, kamienne tablice symbolizujące Aarona także mogły zostać odtworzone w oparciu o wewnętrzną podstawę wody ze skały. Ponieważ jednak skała - rdzeń kamiennych tablic - symbolizowała nie tylko Jezusa, ale również Boga, jego źródło, dlatego też uderzenie w skałę po raz drugi nie mogło zostać odwrócone.

Jakie były konsekwencje dwukrotnego uderzenia w skałę? Mojżesz uderzył w skałę po raz drugi, ponieważ wybuchnął niepohamowanym gniewem na brak wiary swego ludu.¹²⁶ Działał w tym momencie pod wpływem Szatana, a nawet w jego imieniu. W wyniku tego opatrność zapoczątkowania, którą Bóg zamierzał przeprowadzić w oparciu o skałę, została zaatakowana przez Szatana.

Chociaż dwukrotne uderzenie w skałę przez Mojżesza okazało się być czynem szatańskim, mimo wszystko w głębszym, wewnętrznym znaczeniu Mojżesz dał ludziom do picia wodę ze skały i uratował im życie. Stanowiło to potwierdzenie przepowiedni danej wcześniej przez Boga,¹²⁷ że zewnętrzni Izraelici, którzy opuścili Egipt jako dorośli ludzie, nie będą mogli wejść do Kanaanu tak jak to zostało obiecanie, z wyjątkiem Jozuego i Kaleba. Mojżesz również musiał umrzeć nie spełniwszy swego najgłębszego marzenia wejścia do ziemi obiecanej.¹²⁸ Wewnętrzni Izraelici natomiast, którzy opuścili Egipt jako dzieci lub urodzili się na pustyni w czasie, kiedy ludzie pili wodę ze skały i oddawali cześć Przybytkowi, mogli wejść do Kanaanu prowadzeni przez Jozuego,¹²⁹ następcę Mojżesza.¹³⁰

Ponieważ czyn Mojżesza polegający na dwukrotnym uderzeniu w skałę pozwolił Szatanowi zaatakować, można by oczekiwać, że skała nie da wody. Jak więc było to możliwe, że woda jednak popłynęła ze skały? Mojżesz już raz wydobyl wodę ze skały w Refidim¹³¹ w drugiej drodze narodowej odnowy Kanaanu, ustanawiając w ten sposób podstawę wydobywania wody ze skały. Kamienne tablice, Arka Przymierza i Przybytek ustanowione na tej podstawie mogły być użyte mimo niewiary ludu w trzeciej narodowej drodze, dzięki niezmiennemu oddaniu Mojżesza. Zachował on niezachwianie podstawę wiary dla Przybytku, którą ustanowił podczas czterdziestodniowego postu. Chociaż wiara Mojżesza pod wpływem gniewu uległa chwilowemu zachwianiu, jego miłość i oddanie w stosunku do Boga pozostały

---

¹²³ Wj 4:16; 7:1

¹²⁴ Wj 32:4

¹²⁵ Wj 17:6

¹²⁶ Ps 106:32-33

¹²⁷ Lb 14:28-34

¹²⁸ Pwt 34:4-15

¹²⁹ Lb 32:11-12

¹³⁰ Lb 27:18-20

¹³¹ Wj 17:6

niezmienione. Również Jozue ustanowił podstawę dla Przybytku przez absolutną wiarę podczas czterdziestodniowych zwiadów i zachował niezmienną cześć wobec tablic i Arki Przymierza. Dlatego fundament wydobycia wody ze skały, ustanowiony w Refidim, pozostał nienaruszony w oparciu o wiarę Jozuego. Podsumowując, chociaż druga opatrzność związana ze skałą została zaatakowana zewnętrznie przez Szatana w wyniku zewnętrznego aktu niewiary Mojżesza, to jednak wewnętrznie pozostała nienaruszona. Skała dała ludziom wodę dzięki wewnętrznej postawie Mojżesza i Jozuego, którzy zachowali wiarę i oddanie.

Kiedy Mojżesz uderzył w skałę po raz drugi, uczynił to z pozycji Szatana. W ten sposób Szatan objął kamień w posiadanie. Dlatego też kiedy w czasach Jezusa ludzie utracili wiarę, Jezus jako spełnienie kamienia musiał osobiście udać się na pustynię i odnowić kamień. Taka jest przyczyna pierwszego kuszenia Jezusa, kiedy to Szatan namawiał go, aby zamienił kamienie w chleb.

Mojżesz zapłonął gniewem na widok niewiary Izraelitów i uderzył w skałę dwa razy. Z tego powodu Szatan zyskał prawo do jego ciała, a on sam musiał umrzeć poza ziemią obiecaną. Mojżesz mógł jednak wejść do Kanaanu duchowo, ponieważ wydobył ze skały wodę dzięki swej niezachwianej wierze. Zapowiadało to, co mogło się wydarzyć w czasie przyjścia Jezusa, prawdziwego uosobienia skały. Gdyby Żydzi utracili wiarę, ciało Jezusa także mogło być narażone na ataki Szatana, a nawet na śmierć na krzyżu. Mógł on umrzeć nie dokończony światowej odnowy Kanaanu. Jezus jednak byłby w stanie urzeczywistnić duchowy aspekt odnowy przez swoje zmartwychwstanie.

Krótko po tym wydarzeniu Izraelici zaczęli znowu narzekać podczas drogi przez pustynię i Bóg zesłał jadowite węże, które wielu pokąsały i zabiły. Kiedy okazali skruchę, Bóg nakazał Mojżeszowi uczynić węża z brązu i umieścić go na palu, aby każdy, kto na niego spojrzy, mógł ocalić życie.¹³² Jadowite węże symbolizowały Szatana, przedwiecznego węża,¹³³ który doprowadził Ewę do upadku; zaś wąż z brązu, umieszczony na palu, symbolizował Jezusa, który miał przyjść jako niebiański wąż. Stanowiło to zapowiedź wydarzeń, jakie mogły nastąpić w czasach Jezusa, co on sam wyraził słowami: “Jak Mojżesz wywyższył węża na pustyni, tak potrzeba, aby został wywyższony Syn Człowieczy.”¹³⁴ Chociaż Bóg pozwolił, aby Izraelici padli ofiarą szatańskich węży, kiedy utracili wiarę, to jednak ocalili im życie przy pomocy węża z brązu, kiedy odczuli skruchę i odnowili swą wiarę. Podobnie, gdyby w czasach Jezusa ludzie utracili wiarę, Bóg musiałby ich wystawić na ataki Szatana a Jezus musiałby dla zbawienia ludzkości zawisnąć na krzyżu jako niebiański wąż. Ktokolwiek żałowałby za grzechy i wierzył w odkupienie przez krzyż, zostałby zbawiony. W rzeczywistości epizod z jadowitymi węzami był odległym symbolem Jezusa idącego drogą krzyża w celu rozpoczęcia drogi duchowego zbawienia.

Kiedy Izraelici stracili wiarę i Mojżesz uderzył w skałę dwa razy, Bóg zapowiedział, że Mojżeszowi nie będzie dane wejść do ziemi Kanaan.¹³⁵ Chociaż Mojżesz rozpaczliwie modlił się do Boga, błagając Go o pozwolenie wejścia do Kanaanu,¹³⁶ nie został wysłuchany i umarł u granic ziemi obiecanej. Ciało jego zostało pochowane w dolinie w ziemi Moab, ale nikt nie znał miejsca jego spoczynku.¹³⁷ Tu także kryła się zapowiedź tego, co mogło się stać z Jezusem - gdyby ludzie go odrzucili, zostałby ukrzyżowany. Choćby modlił się rozpaczliwie, aby uniknąć tego losu i ustanowić Królestwo Niebieskie, musiałby umrzeć, nie osiągnąwszy tego celu. Wiemy, że faktycznie miało to miejsce w Ogrodzie Getsemani, gdzie

---

¹³² Lb 21:6-9

¹³³ Ap 12:9

¹³⁴ J 3:14

¹³⁵ Lb 20:12

¹³⁶ Pwt 3:25

¹³⁷ Pwt 34:6

Jezus modlił się: “oddal ode mnie ten kielich”. Po śmierci Jezusa również nikt nie znał losów jego ciała.

2.2.3.2.2 PODSTAWA WCIELEŃ ZEŚRODKOWANA W JOZUEM

Kiedy w Kadesz-Barnea Mojżesz dwukrotnie uderzył w skałę, udaremniła została opatrność zapoczątkowania trzeciej drogi odnowy Kanaanu, która miała być oparta na skale. Chociaż Szatan zaatakował zewnętrznie, to jednak fundament, który Mojżesz ustanowił wewnętrznie przez wydobycie wody ze skały w Refidim, pozostał nienaruszony i mógł on wyprowadzić wodę ze skały w Kadesz-Barnea i zaspokoić pragnienie swego ludu. Wytyczyło to wzorzec dla przyszłych wydarzeń. Zewnętrzni Izraelici urodzeni w Egipcie, którzy stracili wiarę podczas wędrówki przez pustynię, pomarli na niej z wyjątkiem Jozuego i Kaleba, którzy okazali niezachwianą wiarę podczas czterdziestodniowej misji zwiadowczej.¹³⁸ Wewnętrzni Izraelici, czyli młodsze pokolenie, zrodzone i wychowane na pustyni, kiedy lud pił wodę ze skały i oddawał cześć przybytkowi, weszli do Kanaanu pod wodzą Jozuego.

Bóg polecił Mojżeszowi wyznaczyć Jozuego na swoje miejsce:

Weź Jozuego, syna Nuna, męża, w którym prawdziwie mieszka Duch i włóż na niego swoje ręce. Następnie przywiedź go przed kapłana Eleazara i przed całą społeczność i ustanów go w ich obecności wodzem. Przenieś na niego część swojej godności, by cała społeczność Izraelitów była mu posłuszna. - Lb 27:18-20

Kiedy ludzi ogarnął strach po wysłuchaniu raportów zwiadowców, jedynie Jozue i Kaleb trwali w wierze w oparciu o podstawę wiary, ustanowioną przez Mojżesza oddającego cześć Przybytkowi. Z absolutną wiarą i lojalnością ustanowili oni podstawę Przybytku i oddawali mu cześć do samego końca. Chociaż wiara Mojżesza później także się zachwiała, kamienne tablice, Arka Przymierza i Przybytek pozostały nienaruszone dzięki podstawie wiary ustanowionej przez Jozuego.

Dlatego Bóg ponownie przeprowadził opatrność zapoczątkowania drogi, tym razem w oparciu o wodę ze skały, wynosząc Jozuego do pozycji zajmowanej wcześniej przez Mojżesza i skłaniając wewnętrznych Izraelitów do posłuszeństwa nowemu wodzowi. Dzięki temu mogli się oni oprzeć na podstawie Przybytku. Razem mieli wejść do Kanaanu i tam wypełnić narodowy warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury. W ten sposób Bóg zamierzał ustanowić podstawę wcielenia ześrodkowaną w Jozuem w trzeciej narodowej drodze.¹³⁹

Kiedy Mojżesz pomyślnie ukończył czterdziestoletni okres przebywania na pustyni Midian, Bóg pojawił się przed nim i nakazał mu poprowadzić Izraelitów do ziemi Kanaan, mlekiem i miodem płynącej.¹⁴⁰ Podobnie, kiedy Jozue z wiarą i oddaniem zakończył czterdziestoletni okres wędrówki przez pustynię, Bóg osobiście powołał go, aby zajął pozycję Mojżesza, mówiąc:

Mojżesz, sługa mój, umarł; teraz więc wstań, przepraw się przez ten oto Jordan, ty i cały ten lud, do ziemi, którą Ja daję Izraelitom.... Jak byłem z Mojżeszem, tak będę z tobą, nie opuszczę cię ani porzucę. Bądź mężny i mocny, ponieważ ty rozdasz temu ludowi w posiadanie ziemię, którą poprzysiągłem dać ich przodkom. - Jz 1:2,5-6

---

¹³⁸ Lb 32:11-12

¹³⁹ Pwt 3:28

¹⁴⁰ Wj 3:8-10

Otrzymałszy ten nakaz od Boga, Jozue zebrał przywódców ludu i przekazał im Boże polecenia.¹⁴¹ Odpowiedzieli mu:

Wszystko, coś nam rozkazał, uczynimy i gdziekolwiek nas pošlesz, pójdziemy.... Ktokolwiek sprzeciwi się twojemu głosowi i nie będzie posłuszny twemu słowu we wszystkim, co mu rozkażesz, musi umrzeć. Tylko ty bądź mężny i mocny. - Jz 1:16-18

Przysięgli oni na swoje życie, że pójda za Jozuem. Przejęcie misji odnowy Kanaanu od Mojżesza przez Jozuego był zapowiedzią Powtórnego Przyjścia Chrystusa w celu dopełnienia misji, którą Jezus pozostawił nieukończoną. Tak jak droga Jozuego miała odnowić przez odszkodowanie drogę Mojżesza, droga Pana Powtórnego Przyjścia musi odnowić przez odszkodowanie, zarówno duchowo jak i fizycznie, drogę duchowej odnowy, którą szedł Jezus.

W drugiej narodowej drodze Mojżesz wysłał do Kanaanu dwunastu szpiegów.¹⁴² W oparciu o fundament serca, ustanowiony przez dwóch z nich, którzy z wiarą wypełnili swoją misję, Jozue wysłał dwóch ludzi na zwiady do twierdzy Jerycho.¹⁴³ Po powrocie przedstawili oni pełen wiary raport: "Pan oddał cały ten kraj w nasze ręce i już wszyscy mieszkańcy struchleli przed nami."¹⁴⁴ Młodsze pokolenie Izraelitów wyrosłe na pustyni uwierzyło w słowa zwiadowców i wiara ich odkupiła grzechy ich rodziców, którzy nie wypełnili we właściwy sposób misji zwiadowczej.

Ślubując na swoje życie posłuszeństwo Jozuemu, który opierał się na podstawie Przybytku, wewnątrzni Izraelici mogli stanąć wraz z nim na tym samym fundamencie. Odnawiając opatrność zapoczątkowania opartą o wodę ze skały, zajęli oni taką samą pozycję, jaką zajmowali ich rodzice, kiedy pod przywództwem Mojżesza uczestniczyli w opatrności zapoczątkowania przed opuszczeniem Egiptu, kiedy to Bóg dał trzy znaki i zesłał dziesięć plag. Tak jak Izraelici pod wodzą Mojżesza odbyli trzydniowy okres przygotowań, zanim przekroczyli Morze Czerwone, podobnie Izraelici pod wodzą Jozuego odbyli trzydniowy okres przygotowań przed przeprawą przez Rzekę Jordan.¹⁴⁵ W drugiej narodowej drodze, po zakończeniu trzydniowego okresu, słup obłoku i słup ognia prowadziły Izraelitów nad Morze Czerwone. Podobnie, po zakończeniu trzydniowego okresu Izraelici pod wodzą Jozuego prowadzeni byli do Rzeki Jordan przez Arkę Przymierza.¹⁴⁶ Kamienne tablice, znajdujące się wewnątrz Arki, oraz słup obłoku i słup ognia symbolizowały Jezusa i jego Oblubienicę.

Mojżesz posługiwał się laską, która wskazywała drogę i rozdzieliła wody Morza Czerwonego. Podobnie Jozue umieścił Arkę Przymierza na przedzie wojsk, aby wskazywała im drogę. Kiedy kapłani niosący Arkę Przymierza weszli w wody Jordanu, rozdzieliły się one i ludzie podążający za Arką przeszli po suchym dnie.¹⁴⁷ Laska Mojżesza symbolizowała Jezusa; podobnie Arka zawierająca kamienne tablice, mannę i laskę Aarona symbolizowała Jezusa i jego Oblubienicę. Dlatego rozdzielenie wód Jordanu przed Arką, które pozwoliło Izraelitom bezpiecznie wkroczyć do ziemi Kanaan, zapowiadało, co wydarzy się w obecności Jezusa i jego Oblubienicy - grzeszni ludzie, symbolizowani przez wodę,¹⁴⁸ zostaną podzieleni

---

¹⁴¹ Jz 1:10

¹⁴² Lb 13:1-2

¹⁴³ Jz 2:1

¹⁴⁴ Jz 2:24

¹⁴⁵ Jz 3:2

¹⁴⁶ Jz 3:3, 6

¹⁴⁷ Jz 3:16-17

¹⁴⁸ Ap 17:15

na prawych i złych oraz poddani sądowi. Wszyscy wierni dokonczą wtedy odnowy Kanaanu na poziomie światowym.

Kiedy Izraelici dotarli do Rzeki Jordan, Bóg nakazał Jozuemu:

Wybierzcie dwunastu mężów spośród ludu, po jednym z każdego pokolenia, i dajcie im takie polecenie: "Podnieście stąd, ze środka Jordanu, z miejsca, gdzie stały nogi kapłanów, dwanaście kamieni, przenieście je ze sobą i połóżcie w miejscu, gdzie rozłożycie się obozem, by spędzić noc." - Jz 4:2-3

Tak też uczynili:

Dziesiątego dnia miesiąca pierwszego lud wyszedł z Jordanu i rozłożył się obozem w Gilgal na wschód od Jerycha. Owe zaś dwanaście kamieni, które zabrano z Jordanu, Jozue ustawił w Gilgal. - Jz 4:19-20

Co zapowiadały te zdarzenia? Jak wiemy, kamień symbolizował Jezusa. Fakt, że kiedy każdy z dwunastu przywódców, reprezentujących dwanaście plemion, niósł kamień podniesiony z dna Rzeki Jordan po rozdzieleniu się jej wód mocą Arki, zapowiadał to, co miało uczynić dwunastu uczniów Jezusa jako reprezentantów dwunastu plemion - mieli oni wspierać Chrystusa tam, gdzie jego Słowo sądzi grzeszny świat i rozdziela dobro od zła.

Kiedy przywódcy wzięli dwanaście kamieni i złożyli je w obozie Gilgal w ziemi Kanaan, Jozue powiedział: "Wszystkie ludy ziemi powinny poznać, że potężna jest ręka Pana, a wy sami zawsze powinniście się bać Pana, Boga naszego."¹⁴⁹ Oznaczało to, że dwunastu uczniów Jezusa powinno zjednoczyć się w sercach; tylko wtedy mogli zakończyć odnowę Kanaanu na poziomie światowym, aby wszyscy ludzie na świecie wielbili Bożą moc na wieki.

Tak jak Jakub budował ołtarze z kamienia wszędzie, gdzie się udawał, potomkowie dwunastu synów Jakuba zgromadzili dwanaście kamieni i zbudowali ołtarz na chwałę Bogu. Później mieli zbudować Świątynię. Zapowiadało to, że dwunastu uczniów Jezusa powinno zjednoczyć się i czcić Jezusa jako Świątynię. Dlatego kiedy Jezus widział, że jego uczniowie nie są jednego serca, powiedział: "Zniszczcie tę świątynię, a ja w trzy dni ją odbuduję."¹⁵⁰ W rzeczywistości uczniowie Jezusa nie potrafili się zjednoczyć, a jeden z nich, Judasz Iskariota, sprzedał Jezusa wrogom. Dopiero kiedy Jezus został ukrzyżowany i zmartwychwstał po trzech dniach, mógł ponownie zebrać swoich rozproszonych uczniów. Uczniowie oddali cześć zmartwychwstałemu Jezusowi jako duchowej Świątyni. Dopiero w czasie Powtórnego Przyjścia uczniowie będą w stanie oddawać cześć Chrystusowi jako ucieleśnionej Świątyni.

Kiedy Izraelici opuścili Egipt i wyruszyli do ziemi Kanaan, odbyli ucztę paschalną czternastego dnia pierwszego miesiąca.¹⁵¹ Podobnie Izraelici pod wodzą Jozuego, którzy rozłożyli się obozem w Gilgal, odbyli ucztę paschalną czternastego dnia pierwszego miesiąca tego roku. Potem wyruszyli do Jerycho. Kiedy zaczęli żywić się tym, co rodziła ziemia, Bóg zaprzestał zsyłać manę, którą dawał Izraelitom przez czterdzieści lat. Od tego czasu musieli sami zapracować na swoje pożywienie. Dopóki nie zniszczyli ostatniego szatańskiego miasta, musieli zdobywać się na największy wysiłek, aby spełnić swoją odpowiedzialność.

Kiedy Izraelici zbliżali się do Jerycha, zgodnie z rozkazem Boga umieścili na przedzie czterdzieści tysięcy żołnierzy, natomiast za wojskiem maszerowało siedmiu kapłanów, dmąc w siedem trąb. Za nimi Lewici nieśli Arkę Przymierza, a reszta armii izraelskiej postępowała za nimi. Izraelici okrążali mury miasta w takim szyku codziennie przez sześć dni, ale nie

¹⁴⁹ Jz 4:24

¹⁵⁰ J 2:19

¹⁵¹ Wj 12:17-18

przyniosło to żadnego efektu. Cierpliwie i posłuszenie ludzie odnawiali przez odszkodowanie sześciodniowy okres stworzenia zagarnięty przez Szatana. Kiedy z wiarą przetrwali sześć dni, siódmego dnia siedmiu kapłanów okrążyło miasto siedem razy, dmąc w siedem trąb, a Jozue nakazał ludziom: “Wzniescie okrzyk wojenny, albowiem Pan daje miasto w moc waszą!”¹⁵² Ludzie wznieśli potężny okrzyk i mury miasta runęły. Zdobycie Jerycha¹⁵³ zapowiadało, że dzięki mocy Chrystusa i działaniom jego uczniów szatańska bariera między niebem i ziemią zostanie skruszona. Raz zniszczona, już nigdy więcej się nie podniesie. Dlatego Jozue obwieścił:

Niech będzie przeklęty przed obliczem Pana człowiek, który pojąłby się odbudować miasto Jerycho: za cenę życia swego pierworodnego [syna] założy fundamenty, za cenę życia najmłodszego syna postawi bramy. - Jz 6:26

Następnie Jozue przypuścił zmasowany atak na wroga. Pokonał w sumie trzydziestu jeden królów.¹⁵⁴ Stanowiło to zapowiedź, że Chrystus przyjdzie jako Król Królów, aby zbudować zjednoczone Królestwo Niebieskie na ziemi, zmuszając wszystkich pogańskich władców do całkowitej kapitulacji i zyskując serca ich poddanych.

2.2.3.3 PODSTAWA PRZYJĘCIA MESJASZA

Jak pamiętamy, druga droga narodowej odnowy Kanaanu zakończyła się niepowodzeniem, ponieważ Izraelici nie wypełnili czterdziestodniowej misji zwiadów w Kanaanie, która była warunkiem oddzielenia się od Szatana. Aby zapłacić odszkodowanie za ten błąd, musieli błąkać się na pustyni przez czterdzieści lat. W okresie tym Mojżesz ustanowił podstawę wiary dla trzeciej drogi a Izraelici opierali się na podstawie Przybytku. Jednakże Szatan zaatakował obie te podstawy z powodu niewiary ludu, a także błędu Mojżesza, polegającego na dwukrotnym uderzeniu w skałę. W konsekwencji całe starsze pokolenie Izraelitów z wyjątkiem Jozuego i Kaleba umarło na pustyni. Jozue i Kaleb wiernie wypełnili czterdziestodniową misję zwiadów w Kanaanie, opierając się na podstawie wiary dla drugiej drogi oraz na podstawie wiary dla Przybytku, ustanowionej przez Mojżesza. W ten sposób ustanowili oni podstawę dla Przybytku. Młodsze pokolenie Izraelitów przekroczyło rzekę Jordan, niosąc Arkę Przymierza z absolutną wiarą pod wodzą Jozuego, który przejął rolę Mojżesza. Po zniszczeniu twierdzy Jerycho Izraelici wkroczyli do Kanaanu, ziemi obiecanej. W oparciu o to zwycięstwo ustanowili oni podstawę wcielenia w trzeciej narodowej drodze i ustanowili podstawę przyjęcia Mesjasza w tej drodze - choć ciągle jeszcze byli narodem pozbawionym suwerenności.

Rodzinna podstawa przyjęcia Mesjasza została ustanowiona w czasach Abrahama. Jego potomkowie musieli odbyć czterystu letni okres odszkodowania - niewoli w Egipcie, zanim mogli wejść do Kanaanu i tam ukończyć narodową podstawę przyjęcia Mesjasza. Wymagała ona jednak czegoś więcej niż samego wkroczenia do Kanaanu i dokonania jego podboju. Jak wyjaśniliśmy wcześniej bardziej szczegółowo,¹⁵⁵ upadli ludzie stworzyli już potężne narody, na przykład Egipt, rządzone przez szatańskich władców, którzy działali wbrew Bożej Opatrzności odnowy. Dlatego mimo że narodowa podstawa przyjęcia Mesjasza została ustanowiona pod przywództwem Jozuego, konieczne było zbudowanie suwerennego królestwa, w oparciu o które Mesjasz mógłby stawić czoła szatańskim narodom. Kiedy jednak

---

¹⁵² Jz 6:16

¹⁵³ Jz 6

¹⁵⁴ Jz 12:9-24

¹⁵⁵ patrz Podstawa 3.3

młodsze pokolenie Izraelitów zajęło Kanaan, ono także utraciło wiarę. Dlatego Boża opatrność została przedłużona po raz kolejny i taka sytuacja miała się powtarzać aż do przyjścia Jezusa.

2.3 NAUKA PŁYNAĆCA Z DROGI MOJŻESZA

W ciągu wieków ludzie wiary studiowali biblijną historię Mojżesza w przekonaniu, że jest to po prostu zapis życia proroka i dziejów Izraela. Nikt nie rozumiał, że Bóg chciał przez tę historię ujawnić pewne tajemnice opatrności odnowy. Jezus jedynie o tym napomknął, w słowach: “Syn nie mógłby niczego czynić sam od siebie, gdyby nie widział Ojca czyniącego. Albowiem to samo, co On czyni, podobnie i Syn czyni.”¹⁵⁶ Odszedł, nie wyjawiając prawdziwego znaczenia drogi Mojżesza.¹⁵⁷

W tym rozdziale wyjaśniliśmy, że Mojżesz szedł modelową lub wzorcową drogą opatrności odnowy. Kiedy porównamy tę sekcję z następną, stanie się jasne, że poprzez drogę Mojżesza Bóg zapowiedział drogę, jaką miał pójść Jezus. Analizując opatrność ześrodkowaną w samym tylko Mojżeszu nie sposób nie dojść do wniosku, że Bóg istnieje i prowadzi ludzkość do realizacji jednego absolutnego celu.

Przykład Mojżesza potwierdza także, że końcowy rezultat życia człowieka zależy od tego, czy wypełni on swoją część odpowiedzialności, czy nie, niezależnie od tego, jaki plan miał dla niego Bóg. Wola Boga nie może zostać spełniona przez osobę, której została powierzona, jeżeli nie spełni ona swojej części odpowiedzialności. Bóg zapowiedział, że Mojżesz wprowadzi Izraelitów do Kanaanu, ziemi mlekiem i miodem płynącej, i nakazał mu podjęcie tej misji. Ponieważ jednak Mojżesz i jego lud nie spełnili swojej odpowiedzialności, spośród pierwszego pokolenia jedynie Jozue i Kaleb weszli do Kanaanu. Wszyscy pozostali Izraelici umarli na pustyni.

Możemy też stwierdzić, że Bóg nie ingeruje w ludzką część odpowiedzialności, działając jedynie na bazie faktycznych rezultatów, osiągniętych przez daną osobę. Chociaż Bóg prowadził ludzi za pomocą zdumiewających znaków i cudów, nie ingerował w ich czyny, kiedy w czasie pobytu Mojżesza na górze zaczęli oddawać cześć złotemu cielcowi. Bóg nie powstrzymał Mojżesza, gdy ten uderzył w skałę dwa razy. Bóg nie ingerował w postępowanie ludzi, pracujących nad spełnieniem swojej części odpowiedzialności, której nie mógł za nich wypełnić nikt inny. Kiedy ich czyny wydały owoce, zgodne z Wolą Boga lub nie, Bóg miał na nie wzgląd i postępował odpowiednio do nich.

Droga Mojżesza ukazuje także, że Boża Wola jest absolutna. Bóg predestynuje spełnienie Swojej Woli, a następnie podejmuje próby jej urzeczywistnienia aż do skutku. Dlatego kiedy Mojżesz nie był w stanie spełnić swojej odpowiedzialności, Bóg znalazł jego następcę, Jozuego i starał się spełnić Swoją Wolę przez niego. Jeżeli ktoś znajdujący się w pozycji Abla i powołany przez Boga nie wypełni powierzonej mu misji, wówczas inna osoba, w pozycji Kaina, która okazała całkowite oddanie, zastąpi tę pierwszą osobę i przejmie jej misję. Podobną sytuację opisał Jezus w słowach: “Albowiem od dnia Jana Chrzciciela aż królestwo niebieskie doznaje gwałtu i ludzie gwałtowni zdobywają je.”¹⁵⁸

Przykład Mojżesza uczy nas także, że im ważniejsza jest czyjaś misja, tym cięższym próbom osoba ta zostanie poddana. Pierwsi przodkowie ludzkości upadli, ponieważ zamiast wierzyć Bogu, odwrócili się od Niego. Dlatego postaci centralne odnawiające podstawę wiary muszą przejść przez próbę, w której zostaną opuszczone przez Boga. Zanim Mojżesz

---

¹⁵⁶ J 5:19

¹⁵⁷ J 16:12

¹⁵⁸ Mt 11:12 NIV; patrz Mesjasz 2.3

mógł zostać przywódcą Izraelitów, musiał przejść przez próbę, w której Bóg usiłował go zabić.¹⁵⁹

Upadek człowieka był warunkiem, dzięki któremu Szatan związał ze sobą ludzkość. Dlatego Bóg nie może obdarzyć ludzi łaską, jeżeli nie spełnią oni koniecznych warunków. Gdyby tak uczynił, Szatan oskarżałby Go. Kiedy Bóg zamierza obdarzyć kogoś łaską, poddaje tę osobę próbie przed lub po daniu łaski, aby zapobiec oskarżeniom Szatana. Droga Mojżesza jest tego przykładem. Bóg dał Mojżeszowi łaskę rozpoczęcia pierwszej drogi wyjścia z Egiptu dopiero wtedy, gdy przeszedł on przez próbę życia w pałacu faraona przez czterdzieści lat. Kolejną łaską, rozpoczęcia drugiej drogi wyjścia z Egiptu, Mojżesz otrzymał po ukończeniu próby życia na pustyni Midian przez czterdzieści lat.¹⁶⁰ Mojżesz otrzymał trzy znaki i dziesięć plag¹⁶¹ dopiero wtedy, gdy wyszedł zwycięsko z próby, w której Bóg usiłował go zabić¹⁶². Po próbie trzech dni¹⁶³ Bóg dał Izraelitom słup obłoku i słup ognia.¹⁶⁴ Po próbie polegającej na przejściu przez Morze Czerwone¹⁶⁵ Bóg zesłał im łaskę manny i przepiórek.¹⁶⁶ Po bitwie z Amalekitami¹⁶⁷ Bóg dał łaskę kamiennych tablic, Arki Przymierza i Przybytku.¹⁶⁸ Łaska wody ze skały¹⁶⁹ została dana po czterdziestu latach wędrówki przez pustynię. Kiedy Bóg zesłał jadowite węże, ludzie musieli wypełnić warunek skruchy, aby otrzymać łaskę węża z brązu.¹⁷⁰

Taka nauka płynie z przykładu drogi Mojżesza.

Część 3

OPATRZNOŚĆ ODNOWY POD PRZYWÓDZTWEM JEZUSA

Na początku stworzenia Adam powinien był panować nad aniołami,¹⁷¹ jednak z powodu Upadku pierwsi ludzie znaleźli się pod panowaniem Szatana i stworzyli świat, który jest piekłem. Aby odnowić to przez odszkodowanie, Jezus przyszedł jako drugi Adam. Miał on osobiście pokonać Szatana i ustanowić Królestwo Niebieskie. Jednakże Szatan, który nie poddaje się nawet Bogu, w żaden sposób nie poddałby się łatwo Jezusowi ani innym ludziom wiary. Dlatego, biorąc odpowiedzialność za stworzenie istot ludzkich, Bóg wybrał Jakuba i Mojżesza i przez nich objawił wzorcową drogę ujarznienia Szatana, którą miał pójść Jezus.¹⁷²

Jakub szedł symboliczną drogą pokonania Szatana, Mojżesz natomiast szedł obrazową drogą pokonania Szatana. Drogi te były wzorcem dla Jezusa, który miał pójść drogą rzeczywistą. Idąc drogą światowej odnowy Kanaanu, Jezus podążał za wzorem ustanowionym w narodowej drodze odnowy Kanaanu, podczas której Mojżesz dążył do pokonania Szatana.

---

¹⁵⁹ Wj 4:24
¹⁶⁰ Wj 4:2-9
¹⁶¹ Wj 7:10
¹⁶² Wj 4:25
¹⁶³ Wj 10:22
¹⁶⁴ Wj 13:21
¹⁶⁵ Wj 14:21-22
¹⁶⁶ Wj 16:13
¹⁶⁷ Wj 17:10
¹⁶⁸ Wj 31:18
¹⁶⁹ Lb 20:9
¹⁷⁰ Lb 21:6-9
¹⁷¹ I Kor 6:3
¹⁷² patrz Mojżesz i Jezus 1.1

Bóg powiedział Mojżeszowi: “Wzbudzę im proroka spośród ich braci, takiego jak ty, i włożę w jego usta moje słowa, będzie im mówił wszystko, co rozkażę”.¹⁷³ Słowa “proroka takiego jak ty” odnosiły się do Jezusa, który miał pójść taką samą drogą, jak Mojżesz. Słowa wypowiedziane przez Jezusa: “Syn nie mógłby niczego czynić sam od siebie, gdyby nie widział Ojca czyniącego. Albowiem to samo, co On czyni, podobnie i Syn czyni,”¹⁷⁴ oznaczały, że Bóg objawił drogę modelową przez Mojżesza, i że Jezus szedł jego śladami. Przestudiujemy opatrność odnowy ześrodkowaną w Jezusie, dokonując odpowiednich porównań pomiędzy trzema narodowymi drogami odnowy Kanaanu pod wodzą Mojżesza i trzema drogami odnowy Kanaanu na poziomie światowym pod przywództwem Jezusa.

3.1 PIERWSZA ŚWIATOWA DROGA ODNOWY KANAANU

3.1.1. PODSTAWA WIARY

W pierwszej światowej drodze odnowy Kanaanu postacią centralną, której powierzona została misja odnowy podstawy wiary był Jan Chrzciciel. Z jakiej pozycji Jan Chrzciciel miał wypełnić tę misję? Podczas drugiej narodowej drogi odnowy Kanaanu Mojżesz roztrzaskał kamienne tablice oraz dwukrotnie uderzył w skałę. Stworzyło to warunek dla Szatana, na bazie którego mógł on zaatakować ciało Jezusa - spełnienia kamiennych tablic i skały - gdyby Żydzi nie uwierzyli w niego.

Aby Szatan nie mógł wykorzystać tego warunku przeciwko Jezusowi, naród wybrany, któremu powierzona została misja przygotowania się na jego przyjście, powinien był się zjednoczyć wokół Świątyni, która była obrazowym uosobieniem oczekiwanego Mesjasza. Jednak na przestrzeni lat Izraelici raz po raz popadali w niewiarę, pomnażając tym samym warunki pozwalające Szatanowi na zaatakowanie Jezusa. Aby zlikwidować te warunki, Bóg zesłał proroka Eliasza. Eliasz pracował nad oddzieleniem narodu izraelskiego od Szatana, pokonując 850 proroków Baala i Aszery,¹⁷⁵ po czym wstąpił do nieba.¹⁷⁶ Ponieważ jednak Eliasz nie wypełnił swej misji do końca, musiał powrócić.¹⁷⁷ Jan Chrzciciel był prorokiem, który przyszedł jako Eliasz,¹⁷⁸ aby dopełnić tę niezakończoną misję oddzielenia Szatana i wyprostować drogę Panu.¹⁷⁹

Izraelici cierpieli prześladowania w Egipcie przez czterysta lat, nie mając proroka, który by ich prowadził. Na koniec spotkali Mojżesza, jedynego człowieka, który mógł ich zaprowadzić do Kanaanu jako naród mający przygotować się na przyjęcie Mesjasza. Podobnie Żydzi cierpieli ucisk ze strony pogańskich narodów, takich jak Persja, Grecja, Egipt, Syria i Rzym, nie mając proroka, który prowadziłby ich w ciągu czterystu letniego okresu przygotowania na przyjście Mesjasza, rozpoczętego za życia proroka Malachiasza.¹⁸⁰ Na koniec przyszedł Jan Chrzciciel, człowiek, który mógł ich zaprowadzić do Mesjasza, przychodzącego w celu odnowy Kanaanu na poziomie światowym.

W ten sposób Jan Chrzciciel, podobnie jak Mojżesz, został powołany na fundamentie czterystu letniego okresu oddzielenia się od Szatana. Mojżesz nauczył się miłości do swoich braci i tradycji ojców podczas pobytu w pałacu faraona. Podobnie Jan Chrzciciel nauczył się

---

¹⁷³ Pwt 18:18

¹⁷⁴ J 5:19

¹⁷⁵ I Kr 18:19

¹⁷⁶ II Kr 2:11

¹⁷⁷ Mal 3:23

¹⁷⁸ Mt 11:14; 17:13

¹⁷⁹ J 1:23

¹⁸⁰ patrz Okresy 3.6

drogi wiary i posłuszeństwa Niebu i poczynił przygotowania na przyjęcie Mesjasza, przebywając na pustyni i żywiąc się szarańczą i miodem leśnym. Jego życie było tak przykładowe, że wielu ludzi, włącznie z kapłanami i lewitami, zastanawiało się, czy to nie on jest Mesjaszem.¹⁸¹ W ten sposób Jan Chrzciciel pomyślnie wypełnił warunek oparty o liczbę czterdzieści w celu oddzielenia się od Szatana i ustanowił podstawę wiary dla pierwszej drogi odnowy Kanaanu na poziomie światowym.

3.1.2 PODSTAWA WCIELENIENIA

Ponieważ Jan Chrzciciel odgrywał taką samą rolę jak Mojżesz, podobnie jak on zajmował podwójną pozycję, rodzica i dziecka. Z pozycji rodzica odnowił on przez odszkodowanie podstawę wiary. Z pozycji dziecka natomiast utwierdził pozycję Abła, który miał wypełnić warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury.¹⁸² Jan Chrzciciel odzyskał fundament na poziomie światowym, porównywalny do tego, jaki ustanowił Mojżesz przez ustanowienie podstawy wiary dla pierwszej narodowej drogi po czterdziestu latach spędzonych w pałacu faraona.

Kiedy Bóg prowadził pierwszą opatrność zapoczątkowania w czasach Mojżesza, Jego pragnieniem było, aby Izraelici zaufali Mojżeszowi po tym, jak zabił on egipskiego nadzorcę. Izraelici mieli wówczas opuścić szatański świat Egiptu i udać się do ziemi Kanaan. W czasach Jana Chrzciciela Żydzi nie mieli jednak opuszczać Cesarstwa Rzymskiego i wyruszać do innego kraju. Mieli pozostać w obrębie cesarstwa, zwyciężyć jego mieszkańców i przywrócić cesarstwo na stronę Boga. Bóg poprowadził opatrność zapoczątkowania tak, aby skłonić Żydów do wiary w Jana dzięki cudom, jakie towarzyszyły jego życiu.

Poczęcie Jana zostało w cudowny sposób zwiastowane przez anioła. Kiedy jego ojciec Zachariasz nie uwierzył w prorocstwo, stracił mowę i odzyskał ją dopiero wtedy, kiedy obrzezał syna i nadał mu imię. Pod wpływem tych i innych cudów Żydzi byli przekonani, że Jan jest prorokiem zesłanym przez Boga:

I padł strach na wszystkich ich sąsiadów. W całej górskiej krainie Judei rozpowiadano o tym wszystkim, co się zdarzyło. A wszyscy, którzy o tym słyszeli, brali to sobie do serca i pytali: "Kimże będzie to dziecko?" Bo istotnie ręka pańska była z nim. - Łk 1:65-66

Co więcej, Jan prowadził przykładowe życie modlitwy i ascezy na pustyni, mając za pokarm jedynie szarańczę i miód leśny. Lud i kapłani podziwiali go tak bardzo, że zastanawiali się, czy nie jest on Mesjaszem.¹⁸³

Kiedy Mojżesz, po ukończeniu czterdziestoletniego okresu odszkodowania w pałacu faraona, zabił Egipcjanina, Izraelici powinni byli zostać głęboko poruszeni jego miłością do ludu i pójść za nim z wiarą. Poszliby wtedy najkrótszą drogą do Kanaanu, bez potrzeby przeprawy przez Morze Czerwone i błędzenia po pustyni, bez konieczności kamiennych tablic, Arki Przymierza i Przybytku. Podobnie Żydzi w czasach Jezusa mieli uwierzyć w Jana Chrzciciela i naśladować go, ponieważ Bóg wybrał go i wywyższył przez znaki i cuda, aby stał się centrum ich wiary. W ten sposób wypełniliby warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury i ustanowili podstawę wcielenia, stwarzając tym samym podstawę przyjęcia Mesjasza.

---

¹⁸¹ J 1:19; Łk 3:15

¹⁸² patrz Mojżesz i Jezus 2.1.2

¹⁸³ Łk 3:15; J 1:19

3.1.3 NIEPOWODZENIE PIERWSZEJ ŚWIATOWEJ DROGI ODNOWY KANAANU

Żydzi mieli oparcie w podstawie wiary ustanowionej przez Jana Chrzciciela i czcili go tak, jakby był Mesjaszem.¹⁸⁴ Dzięki temu zakończyli oni Epokę Starego Testamentu i byli gotowi do rozpoczęcia nowej drogi odnowy Kanaanu, tym razem na poziomie światowym. Jednakże, jak wyjaśniliśmy wcześniej,¹⁸⁵ Jan Chrzciciel żywił wątpliwości co do osoby Jezusa, chociaż uprzednio dał o nim świadectwo. Wysłał do niego swoich uczniów z zapytaniem: “Czy Ty jesteś Tym, który ma przyjść, czy też innego mamy oczekiwać?”¹⁸⁶ Jan zaprzeczył, że był Eliaszem, chociaż w rzeczywistości przyszedł, aby dokończyć misję Eliasza.¹⁸⁷ Jego postawa nie tylko zamknęła Żydom drogę do Jezusa, ale wręcz spowodowała, że zwrócili się przeciwko niemu. Jan faktycznie opuścił pozycję Abla, pozbawiając Izraelitów postaci centralnej, przez którą mogliby spełnić warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury. Zamknęło im to drogę do ustanowienia podstawy wcielenia i podstawy przyjęcia Mesjasza. W rezultacie pierwsza droga odnowy Kanaanu na poziomie światowym została zniweczona. Tak jak za czasów Mojżesza, opatrność została przedłużona do drugiej, a ostatecznie trzeciej drogi.

3.2 DRUGA ŚWIATOWA DROGA ODNOWY KANAANU

3.2.1 PODSTAWA WIARY

3.2.1.1 JEZUS PRZEJMUJE MISJĘ JANA CHRZCICIELA

W odniesieniu do Jezusa, doskonałego Adama, Jan Chrzciciel odgrywał rolę odnowionego Adama. Miał on ustanowić podstawę przyjęcia Mesjasza, wypełniając tym samym wszystkie niedokończone misje wcześniejszych postaci centralnych, które pracowały nad ustanowieniem podstawy wiary i podstawy wcielenia. Na tej podstawie miał przekazać Jezusowi wszystkie owoce opatrnościowej historii i skłonić Żydów, którzy mu ufali i czcili go, do przyjęcia Jezusa. On sam powinien był służyć Jezusowi z wiarą i oddaniem.

Chociaż Jan Chrzciciel nie był tego świadom, chrzest, którego udzielił Jezusowi w rzece Jordan,¹⁸⁸ był w rzeczywistości ceremonią ofiarowania Jezusowi wszystkich jego życiowych osiągnięć, dokonanych dla spełnienia Woli Bożej.

Ponieważ jednak Jan stopniowo zaczął wątpić w Jezusa, a w końcu nawet utrudniać jego misję, darzący Jana ogromnym szacunkiem Żydzi w konsekwencji stracili wiarę w Jezusa.¹⁸⁹ Podstawa wiary, ustanowiona przez Jana dla pierwszej światowej drogi odnowy Kanaanu, została zaatakowana przez Szatana. Teraz Jezus musiał sam wziąć na siebie misję Jana i odnowić przez odszkodowanie podstawę wiary, aby móc rozpocząć drugą światową drogę odnowy Kanaanu. Czterdziestodniowy post Jezusa na pustyni miał na celu oddzielenie od Szatana i odnowę podstawy wiary. Aby tego dokonać, Jezus musiał się jednak zniżyć do pozycji Jana Chrzciciela.

---

¹⁸⁴ J 1:19; Łk 3:15

¹⁸⁵ patrz Mesjasz 2

¹⁸⁶ Mt 11:3

¹⁸⁷ J 1:21

¹⁸⁸ Mt 3:16

¹⁸⁹ patrz Mesjasz 2.2

Jezus, który przyszedł jako jednorodzony Syn Boga i Pan Chwały nie powinien był iść drogą cierpienia.¹⁹⁰ Droga taka miała przypaść Janowi Chrzcicielowi, który narodził się, aby wypełnić misję prostowania drogi Jezusowi.¹⁹¹ Ponieważ jednak Jan nie wypełnił swojej odpowiedzialności, Jezus musiał doświadczyć cierpienia w miejsce Jana. Jezus przykazał Piotrowi, aby nie mówił ludziom, że jest Mesjaszem,¹⁹² chociaż w rzeczywistości nim był, ponieważ przyjął rolę Jana w celu rozpoczęcia nowego etapu opatrności.

3.2.1.2 CZTERDZIESTODNIOWY POST JEZUSA I TRZY KUSZENIA NA PUSTYNI

Zastanówmy się, jakie były pośrednie i bezpośrednie przyczyny postu Jezusa i trzech kuszeń na pustyni. W narodowej drodze odnowy Kanaanu, kiedy Mojżesz stanął przed skałą, stracił wiarę i uderzył w skałę dwukrotnie. W rezultacie skała symbolizująca Jezusa¹⁹³ została skalana przez Szatana. Czyn ten stworzył możliwość, że wiele wieków później, kiedy Jezus przyjdzie, aby kroczyć śladami Mojżesza, Jan Chrzciciel może utracić wiarę i Szatan będzie mógł zaatakować Jezusa, spełnienie skały. Czyn Mojżesza stwarzał także możliwość, że Szatan może zaatakować podstawę wiary, ustanowioną przez Jana. Stąd dwukrotne uderzenie w skałę było odległą przyczyną, która w przypadku utraty wiary przez Jana zmusiłaby Jezusa do odbycia czterdziestodniowego postu i stawienia czoła trzem kuszeniom na pustyni w celu odnowienia podstawy wiary.

Jan Chrzciciel rzeczywiście stracił wiarę¹⁹⁴ i Szatan zaatakował ustanowioną przez niego podstawę wiary. Była to bezpośrednia przyczyna, dla której Jezus musiał ustanowić warunek odszkodowania do oddzielenia się od Szatana oparty o liczbę czterdzieści. Był nim czterdziestodniowy post i pokonanie trzech kuszeń. Działając z pozycji Jana Chrzciciela, Jezus odnowił przez odszkodowanie podstawę wiary.

Biblia podaje, że po czterdziestu dniach Szatan poddał Jezusa trzem próbom. Najpierw pokazał mu kamienie i namawiał go, aby zamienił je w chleb. Następnie zabrał Jezusa na szczyt Świątyni i kazał mu rzucić się w dół. Na koniec zawiódł go na wysoką górę i ofiarował mu wszystkie królestwa świata, jeśli tylko upadnie i odda mu pokłon.¹⁹⁵

W jakim celu Szatan trzykrotnie kusił Jezusa? Na początku Bóg stworzył ludzi i dał im trzy wielkie błogosławieństwa - doskonałość indywidualnego charakteru, pomnażanie dzieci i panowanie nad światem natury¹⁹⁶ - dzięki którym mieli osiągnąć cel stworzenia. Doprowadzając do upadku pierwszych przodków, Szatan pozbawił ludzkość trzech wielkich błogosławieństw, udaremniając urzeczywistnienie celu stworzenia. Jezus przyszedł na świat, aby spełnić cel stworzenia przez odnowienie trzech błogosławieństw. Dlatego Szatan kusił Jezusa trzy razy, próbując odwieść go od odnowy trzech błogosławieństw i osiągnięcia celu stworzenia.

W jaki sposób Jezus przezwyciężył te kuszenia? Najpierw rozpatrzmy, jak doszło do tego, że Szatan w ogóle mógł poddać Jezusa kuszeniu. Po raz pierwszy Szatan zajął dominującą pozycję, kiedy w narodowej drodze odnowy Kanaanu zapanował nad skałą i kamiennymi tablicami, które symbolizowały Jezusa i jego przyszłą Oblubienicę. Umożliwiły to błędy Mojżesza - roztrzaskanie kamiennych tablic i dwukrotne uderzenie w skałę, spowodowane gniewem na niewiarę ludu Izraelskiego. W światowej drodze, kiedy Jan

---

¹⁹⁰ I Kor 2:8

¹⁹¹ J 1:23; Łk 1:74

¹⁹² Mt 16:20

¹⁹³ I Kor 10:4

¹⁹⁴ patrz Mesjasz 2.3

¹⁹⁵ Mt 4:1-10

¹⁹⁶ Rdz 1:28

Chrzciiciel nie spełnił swej odpowiedzialności, Żydzi stali się tak samo niewierni i nieposłuszni, jak ich przodkowie w czasach Mojżesza. Dlatego, jak Bóg ukazał to już w drodze Mojżesza, Szatan zyskał władzę, która pozwalała mu poddać Jezusa pokusom.

Kiedy Jezus ukończył czterdziestodniowy post na pustyni, Szatan pojawił się przed nim i kusił go, mówiąc: “Jeśli jesteś Synem Bożym, powiedz, aby te kamienie stały się chlebem”.¹⁹⁷ Szatan objął w posiadanie kamień. Zagarnął skałę dającą wodę oraz kamienne tablice na podstawie warunku stworzonego najpierw przez błędy Mojżesza, a następnie dopełnionego przez niewiarę Jana Chrzciiciela. Mojżesz początkowo zyskał kamień, po spełnieniu na pustyni warunku oddzielenia się od Szatana opartego o liczbę czterdzieści. Aby oczyścić i odzyskać kamień, Jezus odbył czterdziestodniowy post na pustyni. Szatan zdawał sobie sprawę z tego, że Jezus udał się na pustynię w tym właśnie celu i miał nadzieję go udaremnić pierwszym kuszeniem. Gdyby Jezus mu uległ, Szatan zatrzymałby kamień pod swoim panowaniem. Jezus cierpiał na pustyni głód, tak samo, jak Izraelici w czasach Mojżesza. Fakt, że Izraelici nie byli w stanie pokonać głodu i popadli w niewiarę, pozwolił Szatanowi zapanować nad kamieniem. Gdyby Jezus stracił wiarę i zrezygnował z dążenia do odnowy kamienia, zamieniając kamienie w chleb, aby zaspokoić głód, kamienie pozostałyby na zawsze w rękach Szatana.

Odpowiedź Jezusa na to kuszenie brzmiała: “Nie samym chlebem żyje człowiek, lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych”.¹⁹⁸ Ludzie zostali stworzeni w taki sposób, że do życia potrzebują dwóch rodzajów pożywienia. Ciało człowieka żyje dzięki pokarmowi dostarczanemu przez świat fizyczny, jego duch zaś karmi się miłością i prawdą, które otrzymuje od Boga. Ponieważ jednak upadli ludzie nie mogą otrzymywać Słowa bezpośrednio od Boga, ich osoby duchowe powinny żywić się nauką Jezusa, który przyszedł jako ucieleśnienie Słowa Bożego.¹⁹⁹ Jezus powiedział: “Jam jest chleb życia... Jeżeli nie będziecie spożywać Ciała Syna Człowieczego i nie będziecie pili Krwi Jego, nie będziecie mieli życia w sobie.”²⁰⁰ Chciał przez to powiedzieć, że człowiek nie może żyć w pełni jedynie jedząc chleb, który karmi jego ciało. Jego życie nie będzie pełne, jeżeli nie będzie czerpać go od Jezusa, który przyszedł jako życiodajny pokarm dla duszy.

W rzeczywistości kamienie w posiadaniu Szatana - oznaczające skałę i kamienne tablice, utracone przez Mojżesza - symbolizowały samego Jezusa,²⁰¹ który został poddany kuszeniu. Jezus powiedział Szatanowi, że chociaż jest głodny, mniej mu zależy na zdobyciu chleba, który utrzyma przy życiu jego ciało, niż na tym, aby stać się ucieleśnieniem Bożego Słowa, które będzie w stanie dać każdej duszy pokarm życia. Zachowując taką postawę, Jezus był zdecydowany zwyciężyć nad Szatanem. Próba ta została przeprowadzona także po to, aby Jezus mógł na nowo ustanowić pozycję Mesjasza, który osiągnął doskonałość indywidualnego charakteru, przez przezwyciężenie kuszenia z pozycji Jana Chrzciiciela. Jezus pokonał Szatana, ponieważ jego słowa i czyny były całkowicie zgodne z Zasadą. Dzięki zwycięstwu nad tym kuszeniem Jezus spełnił warunek potrzebny do odnowy indywidualnego charakteru do stanu doskonałości i w ten sposób ustanowił podstawę do odnowy pierwszego Bożego błogosławieństwa.

Następnie Szatan postawił Jezusa na szczycie Świątyni i powiedział: “Jeśli jesteś Synem Bożym rzuć się w dół”.²⁰² Jezus porównywał siebie do Świątyni,²⁰³ jest także

---

¹⁹⁷ Mt 4:3

¹⁹⁸ Mt 4:4

¹⁹⁹ J 1:14

²⁰⁰ J 6:48-53

²⁰¹ 1 Kor 10:4; Ap 2:17

²⁰² Mt 4:6

²⁰³ J 2:17

napisane, że chrześcijanie są świątyniami Boga²⁰⁴ i członkami Ciała Chrystusa.²⁰⁵ Jezus jest zatem główną Świątynią, a wszyscy wierzący jej odgałęzieniami. Jezus przyszedł jako Pan Świątyni. Nawet Szatan musiał uznać jego pozycję; dlatego umieścił go na szczycie Świątyni. Kiedy Szatan kazał Jezusowi rzucić się w dół, oznaczało to, że chciał przejąć pozycję Jezusa jako Pana Świątyni, nakłaniając go do upadku do stanu upadłego człowieka.

Wtedy Jezus mu odpowiedział: “Nie będziesz wystawiał na próbę Pana Boga swego”.²⁰⁶ Aniołowie zostali stworzeni, aby pozostawać pod panowaniem ludzi, którzy udoskonalili daną im przez Boga naturę. Dlatego nawet upadli aniołowie powinni podporządkować się Jezusowi, swojemu Panu. Próba odebrania Jezusowi pozycji Pana Świątyni przez anioła była więc aktem niezgodnym z Zasadą. Odpowiedź Jezusa oznaczała, że Szatan nie powinien poddawać Boga próbie przez kuszenie tego, który był ucieleśnieniem Boga, prowadzącego Opatrzność w ścisłej zgodności z Zasadą. Poza tym, dzięki przewyciężeniu pierwszego kuszenia i odnowieniu swojego charakteru jako ucieleśnienia Świątyni, Jezus utwierdził swoją pozycję jako Pana Świątyni. Dlatego Szatan nie miał podstaw, aby ponownie kusić Jezusa; w tym momencie powinien był się wycofać. Przewyciężając drugie kuszenie, Jezus, który był główną Świątynią, Oblubieńcem i Prawdziwym Rodzicem ludzkości, otworzył wszystkim ludziom wiary drogę odnowy do pozycji odgałęzień Świątyni, oblubienic i prawdziwych dzieci. W ten sposób Jezus ustanowił podstawę do odnowy drugiego Bożego błogosławieństwa.

Na koniec Szatan zabrał Jezusa na bardzo wysoką górę, pokazał mu wszystkie królestwa świata i ich przepych i powiedział: “To wszystko dam ci, jeśli upadniesz i oddasz mi pokłon”.²⁰⁷ W wyniku upadku Adama ludzie utracili prawo panowania nad stworzeniem. Znaleźli się pod panowaniem Szatana, który zagarnął pozycję Adama jako pana stworzenia. Przychodząc jako udoskonalony Adam, Jezus był Panem stworzenia, jak podaje Biblia: “Wszystko bowiem rzucił pod stopy jego”.²⁰⁸ Szatan, który znał Zasadę, wiedział o tym i zabrał Jezusa na szczyt góry w uznaniu dla jego pozycji jako Pana Stworzenia. Następnie kusił go, mając nadzieję, że jako drugi Adam Jezus także podda mu się wzorem pierwszego Adama.

Jezus odpowiedział: “Idź precz, Szatanie! Jest bowiem napisane: Panu Bogu swemu będziesz oddawał pokłon i Jemu samemu służyć będziesz.”²⁰⁹ Aniołowie zostali stworzeni jako duchy służebne,²¹⁰ aby wielbili Boga i służyli Mu jako Swemu Stwórcy. Swoją odpowiedzią Jezus dał do zrozumienia, że nawet upadły anioł, taki jak Szatan, powinien czcić Boga; powinien również czcić Jezusa i służyć mu jako ucieleśnieniu Stwórcy. Przewyciężając dwa pierwsze kuszenia, Jezus ustanowił podstawę do odnowy pierwszego i drugiego Bożego błogosławieństwa. W oparciu o ten fundament odnowił także trzecie Boże błogosławieństwo i prawo panowania nad stworzeniem. Jezus powiedział: “Idź precz, Szatanie!”, ponieważ Szatan nie posiadał już żadnej podstawy do tego, by rywalizować o panowanie nad stworzeniem z Jezusem, stojącym na mocnej podstawie swego zwycięstwa. Pokonując trzecią pokusę, Jezus ustanowił warunek do odnowy panowania nad światem natury - trzeciego Bożego błogosławieństwa.

3.2.1.3 REZULTAT CZTERDZIESTODNIOWEGO POSTU I TRZECH KUSZEŃ

---

²⁰⁴ I Kor 3:16
²⁰⁵ I Kor 12:27
²⁰⁶ Mt 4:7
²⁰⁷ Mt 4:9
²⁰⁸ I Kor 15:27
²⁰⁹ Mt 4:10
²¹⁰ Hb 1:14

Zgodnie z Zasadą Stworzenia Boży cel stworzenia zostanie osiągnięty jedynie wtedy, gdy ludzie przejdą przez trzy etapy: pierwowzór, podział i jedność i ustanowią podstawę czterech pozycji. Jednakże Szatan udaremnił urzeczywistnienie tego ideału, kiedy istoty ludzkie były jeszcze w trakcie ustanawiania podstawy czterech pozycji. Dlatego w procesie opatrności odnowy, przedłużanej przez trzy etapy, Bóg starał się odnowić przez odszkodowanie wszystko, co zostało utracone, przez ustanowienie warunków oddzielenia od Szatana opartych o liczbę czterdzieści. Jezus przewyciężył trzy kuszenia i odbył czterdziestodniowy post, ustanawiając w ten sposób warunek oddzielenia od Szatana oparty o liczbę czterdzieści. Dzięki temu Jezus za jednym razem odnowił przez odszkodowanie warunki, które Bóg starał się wypełnić przez wszystkie warunki oddzielenia od Szatana oparte o liczbę czterdzieści na przestrzeni historii.

Po pierwsze, działając z pozycji Jana Chrzciciela, Jezus odnowił przez odszkodowanie podstawę wiary dla drugiej światowej drogi odnowy Kanaanu. Czyniąc to, Jezus odnowił to wszystko, co zostało ofiarowane Bogu w całej opatrności ustanawiania podstawy wiary, w tym ofiary Kaina i Abla, arkę Noego, ofiarę Abrahama, Przybytek Mojżesza i Świątynię Króla Salomona. Ponadto Jezus za jednym razem odnowił przez odszkodowanie wszystkie warunki oddzielenia się od Szatana oparte o liczbę czterdzieści, które zostały utracone na przestrzeni czterech tysięcy lat historii od czasów Adama, mimo największych wysiłków ze strony postaci centralnych, starających się ustanowić podstawę wiary. Obejmowały one czterdziestodniowy sąd potopem za czasów Noego, trzy czterdziestoletnie okresy w życiu Mojżesza i jego dwa czterdziestodniowe posty, czterdziestodniową misję zwiadów w Kanaanie, czterdzieści lat wędrówki Izraelitów przez pustynię, czterysta lat od Noego do Abrahama, czterysta lat niewoli w Egipcie i wszystkie inne okresy oparte o liczbę czterdzieści, które zostały utracone od czasu Wyjścia Izraelitów z Egiptu.

Po drugie, przechodząc z pozycji Jana Chrzciciela do pozycji Mesjasza, Jezus wytyczył drogę do spełnienia trzech wielkich Bożych błogosławieństw i do odnowy podstawy czterech pozycji. Złożywszy pomyślnie tę ofiarę, Jezus stał się spełnieniem kamiennych tablic, Arki Przymierza, Przybytku, skały i Świątyni.

3.2.2 PODSTAWA WCIELENIA

Jezus przyszedł jako Prawdziwy Rodzic ludzkości, jednak odnawiając przez odszkodowanie warunek oddzielenia się od Szatana oparty o liczbę czterdzieści, zajmował pozycję Jana Chrzciciela. Dlatego kiedy odnowił podstawę wiary (i osiągnął pozycję Mesjasza i Prawdziwego Rodzica), znalazł się w pozycji rodzica. Z drugiej strony, kiedy osiągnął pozycję Abla jako postaci centralnej dla wypełnienia warunku odszkodowania do usunięcia upadłej natury, znajdował się w pozycji dziecka (w odniesieniu do tego warunku Jezus nadal odgrywał rolę Jana Chrzciciela). Występując w tej roli, przez czterdziestodniowy post Jezus osiągnął taką samą pozycję na poziomie światowym, jaką Mojżesz uzyskał po ustanowieniu podstawy wiary dla drugiej narodowej drogi odnowy Kanaanu, spełniwszy warunek przebywania na wygnaniu na pustyni Midian przez czterdzieści lat.

Bóg przeprowadził opatrność zapoczątkowania drugiej narodowej drogi odnowy Kanaanu, dając trzy znaki i dziesięć plag. Opatrność zapoczątkowania trzeciej drogi odnowy Kanaanu Bóg przeprowadził, nakłaniając lud wybrany, aby czcił trzy przejawy Bożej Łaski - kamienne tablice, Arkę Przymierza i Przybytek - oraz zachowywał Dziesięć Przykazań. Jak pamiętamy, zostały one dane na fundamencie podstawy Przybytku i miały odnowić trzy znaki i dziesięć plag, które zostały utracone w wyniku niewiary Izraelitów. Jezus był spełnieniem trzech przejawów łaski i Dziesięciu Przykazań. Dlatego Bóg przeprowadził opatrność

zapoczątkowania drugiej światowej drogi odnowy Kanaanu w oparciu o słowa samego Jezusa i jego nadprzyrodzone czyny. Gdyby Żydzi (Kain) zostali nimi poruszeni i uwierzyli w Jezusa, który zajmował pozycję Jana Chrzciciela (Abel), spełniliby warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury i odnowili podstawę wcielenia. Zostałaby tym samym ustanowiona podstawa przyjęcia Mesjasza. Opierając się na tej podstawie, Jezus przeszedłby z pozycji Jana Chrzciciela do pozycji Mesjasza. Wtedy ludzkość, wszczepiona w niego,²¹¹ zostałaby odrodzona, oczyszczona z grzechu pierworodnego i zjednoczyłaby się z Bogiem w sercu. Ludzie odnowiliby swoją pierwotną, daną przez Boga naturę i zbudowałiby Królestwo Niebieskie na ziemi za czasów Jezusa.

3.2.3 NIEPOWODZENIE DRUGIEJ ŚWIATOWEJ DROGI ODNOWY KANAANU

Kiedy pierwsza światowa droga odnowy Kanaanu zakończyła się niepowodzeniem z powodu niewiary Jana Chrzciciela, Jezus wziął na siebie misję Jana i cierpiał na pustyni przez czterdzieści dni. W ten sposób Jezus odnowił przez odszkodowanie podstawę wiary dla drugiej światowej drogi odnowy Kanaanu. Biblia podaje, że Szatan, który został pokonany w próbie trzech kuszeń, odstąpił od Jezusa “aż do czasu”,²¹² co oznacza, że nie opuścił go na zawsze, lecz mógł go zaatakować w późniejszym czasie. W rzeczywistości Szatan zaatakował Jezusa, działając głównie przez przywódców żydowskich, arcykapłanów i uczonych w Piśmie, którzy nie uwierzyli w Jezusa, a szczególnie przez Judasza Iskariotę - ucznia, który go zdradził.

Z powodu niewiary tych ludzi Jezus nie mógł ustanowić ani podstawy wcielenia ani podstawy przyjęcia Mesjasza dla drugiej światowej drogi odnowy Kanaanu. Dlatego zakończyła się ona tragiczną porażką.

3.3 TRZECIA ŚWIATOWA DROGA ODNOWY KANAANU

3.3.1 DUCHOWA DROGA ODNOWY KANAANU POD PRZYWÓDZTWE M JEZUSA

Rozważając trzecią światową drogę odnowy Kanaanu, powinniśmy najpierw zrozumieć, czym różniła się ona od trzeciej narodowej drogi odnowy Kanaanu. Jak to zostało już szczegółowo wyjaśnione, w trzeciej narodowej drodze centrum wiary Izraelitów stanowił Przybytek, symbol Mesjasza. Nawet kiedy ludzie tracili wiarę, Przybytek pozostawał nienaruszony dzięki podstawie wiary dla Przybytku, którą ustanowił Mojżesz przez czterdziestodniowy post. Kiedy Mojżesz także stracił wiarę, Przybytek pozostał nienaruszony dzięki oddaniu Jozuego i podstawie dla Przybytku, którą ustanowił on podczas czterdziestodniowej misji zwiadów w Kanaanie.

Jednakże w światowej drodze odnowy Kanaanu ośrodkiem wiary narodu żydowskiego był sam Jezus, który przyszedł jako spełnienie Przybytku. Kiedy nawet jego uczniowie stracili wiarę, Jezus musiał pójść drogą śmierci i zostać ukrzyżowany, jak sam przepowiedział: “Jak Mojżesz wywyższył węża na pustyni, tak potrzeba, by wywyższono Syna Człowieczego”.²¹³ W konsekwencji Żydzi stracili tego, który miał być duchowym i fizycznym centrum ich wiary. Nie mieli już podstawy, na której mogliby rozpocząć trzecią światową drogę odnowy Kanaanu w sensie rzeczywistym, tak jak Izraelici rozpoczynający trzecią narodową drogę.

---

²¹¹ Rz 11:17

²¹² Łk 4:13

²¹³ J 3:14

Drogę tę mieli rozpocząć chrześcijanie - drugi Izrael - jako drogę duchową, czcąc zmartwychwstałego Jezusa jako ośrodek swojej wiary. Przewidując to, Jezus powiedział: "Zburzcie tę świątynię, a ja w trzech dniach wzniosę ją na nowo."²¹⁴

Tak jak Jozue przejął misję Mojżesza i dokończył trzecią narodową drogę, Chrystus w czasie Powtórnego Przyjścia przejmie misję Jezusa. Dokończy on trzecią światową drogę odnowy Kanaanu zarówno duchowo, jak i fizycznie. Podobnie, gdyby Chrystus nie przyszedł ponownie w ciele, tak jak Jezus, nie mógłby odziedziczyć misji Jezusa, a tym bardziej osiągnąć celu opatrności odnowy.

3.3.1.1. DUCHOWA PODSTAWA WIARY

Kiedy druga światowa droga odnowy Kanaanu zakończyła się niepowodzeniem w wyniku odrzucenia Jezusa przez Żydów, podstawa wiary ustanowiona przez Jezusa z pozycji Jana Chrzciciela przez czterdziestodniowy post została zagarnięta przez Szatana. Kiedy Jezus złożył swe ciało w ofierze na krzyżu, duchowo odzyskał misję Jana Chrzciciela. Podczas czterdziestodniowego okresu od zmartwychwstania do wniebowstąpienia Jezus zwyciężył Szatana i skruszył wszystkie jego kajdany. Dzięki temu Jezus odnowił podstawę wiary dla duchowej drogi w trzeciej drodze odnowy Kanaanu na poziomie światowym. Takie jest nie wyjaśnione dotąd podłoże tego czterdziestodniowego okresu. W jaki jednak sposób Jezus ustanowił duchową podstawę wiary?

Do czasu przyjścia Jezusa jako Mesjasza Bóg osobiście prowadził swój ukochany naród wybrany. Jednak od momentu, w którym lud odwrócił się od Jego jednorodzonego Syna, pogrążony w rozpacz Bóg musiał pozwolić Szatanowi zapanować nad Izraelem. Bóg zesłał Mesjasza w celu zbawienia narodu żydowskiego i całej ludzkości. Bóg za wszelką cenę pragnął zbawić ludzkość, nawet jeżeli wymagało to oddania Jezusa w ręce Szatana. Z drugiej strony, Szatan dążył do zabicia jednego człowieka, Jezusa Chrystusa, nawet gdyby miało to oznaczać wyrzeczenie się wszystkich ludzi, włącznie z narodem żydowskim, i oddanie ich Bogu. Szatan wiedział, że nadrzędnym celem Boga w ciągu prowadzonej przez cztery tysiące lat opatrności odnowy było zesłanie Mesjasza. Sądził on, że pozbawiając życia Mesjasza zniszczy całą Bożą opatrność. Ostatecznie Bóg wydał Jezusa w jego ręce jako warunek zbawienia całej ludzkości, łącznie z narodem wybranym, który odwrócił się od Jezusa i dostał się pod panowanie Szatana.

Szatan dążył całą swoją mocą do ukrzyżowania Jezusa, by w ten sposób osiągnąć cel, do którego zmierzał przez całe cztery tysiące lat historii. Z drugiej strony, wydając Jezusa w ręce Szatana, Bóg uzyskał w zamian warunek pozwalający na zbawienie całej ludzkości. Jak było to możliwe? Ponieważ Szatan użył całej swojej siły, aby doprowadzić do ukrzyżowania Jezusa, więc zgodnie z zasadą odnowy przez odszkodowanie Bóg także miał prawo użyć całej Swojej mocy. Podczas gdy Szatan używa swej mocy do zabijania, Bóg posługuje się Swoją siłą, aby martwych przywracać do życia. Szatan użył całej swej mocy, aby zabić Jezusa, natomiast Bóg użył całej Swojej mocy, aby Jezusa wskrzesić. W ten sposób Bóg otworzył całej ludzkości drogę do wszczepienia się w zmartwychwstałego Jezusa, by w ten sposób mogła dostąpić zbawienia i narodzić się na nowo.

Z biblijnego zapisu wynika jasno, że zmartwychwstały Jezus nie był taki sam, jakim znali go jego uczniowie przed ukrzyżowaniem. Zmartwychwstały Jezus nie był już człowiekiem, którego można zobaczyć fizycznymi oczyma, ponieważ żył poza czasem i przestrzenią. Pojawił się wśród swoich uczniów w pokoju za zamkniętymi drzwiami.²¹⁵

---

²¹⁴ J 2:19
²¹⁵ J 20:19

Towarzyszył dwóm uczniom w drodze do Emaus przez dłuższy czas. Oni jednak nie rozpoznali go, aż dopiero dużo później, kiedy sam pozwolił się im poznać, po czym zniknął im z oczu.²¹⁶ W ciągu czterdziestodniowego okresu po swoim zmartwychwstaniu Jezus oddzielił się od Szatana i ustanowił podstawę wiary dla duchowej drogi. Otworzył w ten sposób drogę do odpuszczenia grzechów ludzkości.

3.3.1.2 DUCHOWA PODSTAWA WCIELEŃ

Ukazując się uczniom po zmartwychwstaniu, Jezus spełnił warunek odszkodowania do oddzielenia się od Szatana oparty o liczbę czterdzieści z pozycji duchowego Jana Chrzciciela. W ten sposób ustanowił podstawę wiary dla duchowej drogi z pozycji duchowego Prawdziwego Rodzica. Jednocześnie z pozycji dziecka ugruntował pozycję Abła jako postaci centralnej dla wypełnienia warunku odszkodowania do usunięcia upadłej natury. Ta duchowa podstawa wiary, którą Jezus ustanowił dla trzeciej światowej drogi odnowy Kanaanu, była porównywalna do podstawy wiary ustanowionej przez Mojżesza dla trzeciej narodowej drogi w ciągu czterdziestoletniej tułaczki na pustyni.

W czasach Mojżesza Bóg przeprowadził opatrność zapoczątkowania trzeciej drogi, nakazując Mojżeszowi ustanowienie podstawy dla Przybytku. Natomiast zmartwychwstały Jezus sam był duchowym spełnieniem kamiennych tablic, Arki Przymierza i Przybytku. Zebrał on rozproszonych uczniów z całej Galilei i przeprowadził opatrność zapoczątkowania nowej drogi, obdarzając ich mocą czynienia znaków i cudów.²¹⁷

Zmartwychwstały Jezus zajmował duchowo pozycję Jana Chrzciciela oraz pozycję Abła. Wierzący w niego uczniowie znajdowali się w pozycji Kaina. Wierząc w Jezusa i podążając za nim z oddaniem spełnili oni warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury i odnowili duchową podstawę wcielenia.

3.3.1.3 DUCHOWA PODSTAWA PRZYJĘCIA MESJASZA

Po ukrzyżowaniu Jezusa jego pozostałych jedenastu apostołów straciło ducha i rozproszyło się. Jednak po swoim zmartwychwstaniu Jezus zgromadził ich w jednym miejscu i zapoczątkował nowy etap opatrności - odnowę duchowego Kanaanu. Apostołowie wybrali Macieja, aby zajął miejsce Judasza Iskarioty pośród dwunastu. Dzięki temu, że wierzyli w Jezusa i byli gotowi pójść za nim za cenę własnego życia, apostołowie ustanowili duchową podstawę wcielenia i duchową podstawę przyjęcia Mesjasza. Na tej podstawie Jezus mógł przejść z pozycji duchowego Jana Chrzciciela do pozycji duchowego Mesjasza i zesłać Ducha Świętego. Jezus i Duch Święty stali się duchowymi Prawdziwymi Rodzicami i rozpoczęli dzieło odrodzenia. Od czasu zstąpienia Ducha Świętego w Dzień Pięćdziesiąticy²¹⁸ zmartwychwstały Jezus jako duchowy Prawdziwy Ojciec i Duch Święty jako Prawdziwa Matka działają w jedność, aby dać wierzącym nowe życie, duchowo wszczepiając ich w siebie. Jest to dzieło duchowego zbawienia,²¹⁹ które stworzyło sferę zmartwychwstania wolną od ataków Szatana.

Chociaż dzięki wierze możemy duchowo jednoczyć się z Jezusem, to jednak nasze ciała są w dalszym ciągu narażone na ataki Szatana, jak było to w przypadku samego Jezusa. Innymi słowy, zbawienie fizyczne nie jest jeszcze dla nas osiągalne. Jeżeli jednak będziemy wierzyć w zmartwychwstałego Jezusa, duchowo wprowadzi nas on do swojej sfery

---

²¹⁶ Łk 24:15-31

²¹⁷ Mt 28:16-20; Mk 16:15-18

²¹⁸ Dz 2:1-4

²¹⁹ patrz Mesjasz 1.4

zmarłychwstania, do której Szatan nie ma dostępu. Tam zostaniemy uwolnieni od wszelkich warunków, które pozwalają Szatanowi nas oskarżać, i dostąpimy duchowego zbawienia.

3.3.1.4 ODNOWA DUCHOWEGO KANAANU

Wierząc w zmarłychwstałego Jezusa, stojącego na duchowej podstawie przyjęcia Mesjasza, i służąc mu, chrześcijanie mogą dokonać odnowy duchowego Kanaanu i wstąpić w sferę łaski Chrystusa. Z drugiej strony ciała fizyczne chrześcijan znajdują się w takiej samej sytuacji, jak ciało Jezusa, które zostało zaatakowane przez Szatana i ukrzyżowane. Chrześcijanie są nadal splamieni grzechem pierworodnym²²⁰ i tak samo potrzebują uwolnienia od wpływów Szatana, jak ludzie żyjący przed przyjściem Jezusa. Dlatego chrześcijanie muszą jeszcze przejść drogę oddzielenia się od Szatana, aby przygotować się na Powtórne Przyjście Chrystusa.²²¹

Zmarłychwstały Jezus jest duchowym spełnieniem Świątyni. Urzeczywistnił on na poziomie światowym ideał Przybytku, który Mojżesz czcił w narodowej drodze odnowy Kanaanu. Najświętsze miejsce i święte miejsce, reprezentujące ducha i ciało Jezusa, uzyskały swoje rzeczywiste duchowe spełnienie w osobach Jezusa i Ducha Świętego. Ideał tronu miłosierdzia został urzeczywistniony w dziele zbawienia, dokonywanym przez Jezusa i Ducha Świętego, w którym objawia się Bóg i przekazuje Swoje Słowo. Na tronie miłosierdzia, gdzie głoszone jest Słowo Boże, cherubiny, które od czasu Upadku broniły człowiekowi dostępu do drzewa życia, rozstały się, otwierając drogę do Arki Przymierza i przyjęcia Jezusa, Drzewa Życia. Tam możemy spożywać mannę zesłaną przez Boga i być świadkami wielkości Bożej Mocy, która kiedyś sprawiła, że łaska Aarona wypuściła pędy.²²²

Poznając drogę Mojżesza, przekonaliśmy się, że opóźnienia w Bożej opatrności nie były zamierzone, ale zostały spowodowane przez ludzką niewiarę. Również ukrzyżowanie Jezusa i konieczność powrotu nie były pierwotnie przeznaczone przez Boga.

3.3.2 DROGA ODNOWY RZECZYWISTEGO KANAANU POD PRZYWÓDZTWE M CHRYSZTUSA W CZASIE POWTÓRNEGO PRZYJŚCIA

Wyjaśniliśmy wcześniej, dlaczego trzecia światowa droga odnowy Kanaanu rozpoczęła się jako droga duchowa, a nie rzeczywista, podobnie jak trzecia narodowa droga odnowy Kanaanu. Ta duchowa opatrność rozpoczęła się od momentu, kiedy, opierając się na duchowej podstawie przyjęcia Mesjasza, Jezus mógł zająć pozycję Mesjasza, a jego uczniowie uwierzyli w niego i byli mu posłuszni. Opatrność ta trwała przez długie dwa tysiące lat historii, rozprzestrzeniając się i tworząc królestwo duchowe o zasięgu światowym.

Mojżesz mógł wejść do Kanaanu jedynie duchowo, Jozue natomiast szedł rzeczywistą drogą narodowej odnowy Kanaanu i faktycznie zdobył ziemię obiecaną. Podobnie, Jezus odnowił Kanaan jako duchową sferę na poziomie światowym, zaś Chrystus w czasie Powtórne Przyjście ma zakończyć tę trzecią światową drogę jako drogę rzeczywistą i zbudować substancjalne Królestwo Niebieskie na ziemi. Pan Powtórne Przyjście musi na ziemi urzeczywistnić Boży ideał, który nie doczekał się spełnienia podczas Pierwszego Przyjścia. Dlatego musi on narodzić się w ciele na ziemi.²²³

Ponieważ Pan Powtórne Przyjście musi odnowić przez odszkodowanie drogę opatrności odnowy nie ukończoną za czasów Jezusa, może zostać zmuszony do pójścia taką

---

²²⁰ Rz 7:25

²²¹ patrz Mesjasz 1.4

²²² Hb 9:4-5

²²³ patrz Powtórne Przyjście 2.2

samą drogą. Jezus spotkał się z niewiarą ze strony Żydów i musiał pójść drogą wielkiego cierpienia. Dlatego jeżeli chrześcijanie, czyli drugi Izrael, odrzucą Chrystusa w czasie Powtórnego Przyjścia, będzie on musiał przejść przez udręki porównywalne do tych, które cierpiał Jezus. Będzie musiał powtórzyć bolesną drogę Jezusa i odnowić ją przez odszkodowanie, ale tym razem musi się to stać za jego ziemskiego życia. Dlatego Jezus powiedział: “Wpierw jednak musi wiele wycierpieć i być odrzuconym przez to pokolenie”.²²⁴

Podczas Pierwszego Przyjścia Jezus musiał ostatecznie opuścić Pierwszy Izrael, do którego przyszedł, i powołać Drugi Izrael - chrześcijan, którzy mieli rozpocząć nową duchową opatrność. Podobnie, jeżeli chrześcijanie nie uwierzą w Pana Powtórnego Przyjścia i odrzucą go, będzie on musiał ich porzucić i powołać Trzeci Izrael, aby wraz z nim pracować nad wypełnieniem Bożej opatrności na ziemi. Jeżeli Ci, którym na wzór Jana Chrzciciela zostanie powierzona misja przygotowania drogi dla Pana, nie wypełnią swojej odpowiedzialności, wówczas on sam będzie musiał zniżyć się do roli Jana Chrzciciela i ustanowić podstawę wiary dla rzeczywistej trzeciej światowej drogi odnowy Kanaanu. W takim przypadku pójdzie drogą cierpienia.

Bez względu na to, jak trudna byłaby jego droga, Pan Powtórnego Przyjścia wypełni opatrność odnowy za swojego życia na ziemi. Dlaczego? Ponieważ Boża opatrność zesłania Prawdziwych Rodziców ludzkości²²⁵ i osiągnięcia celu stworzenia musi się powieść w trzeciej próbie. Opatrność ta rozpoczęła się od Adama, została przedłużona przez Jezusa i z pewnością wyda owoce w czasie Powtórnego Przyjścia. Co więcej, jak wyjaśnimy później,²²⁶ dzięki działaniu Bożej opatrności odnowy w ciągu dwóch tysięcy lat od czasów Jezusa przygotowane zostało demokratyczne środowisko społeczne i prawne, które będzie ochraniać Chrystusa w czasie Powtórnego Przyjścia. Jezus został zabity, ponieważ Żydzi uznali go za heretyka, a Rzymianie za wichrzyciela. W przypadku Pana Powtórnego Przyjścia, nawet jeżeli byłby on prześladowany jako heretyk, to jednak w demokratycznym społeczeństwie takie zarzuty nie będą mogły służyć jako podstawa do skazania go na śmierć.

Dlatego bez względu na czekające go cierpienia Pan Powtórnego Przyjścia będzie w stanie ustanowić podstawę wiary na ziemi. Opierając się na niej, zgromadzi wokół siebie uczniów o niezachwianej wierze. Pomoże im ustanowić warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury i ustanowić podstawę wcielenia. Podstawa przyjęcia Mesjasza w rzeczywistej trzeciej światowej drodze odnowy Kanaanu na pewno zostanie ustanowiona.

Kiedy Mojżesz był postacią centralną w trzeciej narodowej drodze odnowy Kanaanu, Bóg przeprowadził opatrność zapoczątkowania w oparciu o skałę. Kiedy postacią centralną był Jozue, Bóg przeprowadził opatrność zapoczątkowania w oparciu o wodę ze skały, która jest czymś bardziej wewnętrznym niż skała. W czasach Jezusa Bóg przeprowadził opatrność zapoczątkowania za pośrednictwem cudów i znaków, ale w czasie Powtórnego Przyjścia Bóg przeprowadzi opatrność zapoczątkowania w oparciu o Słowo, które jest czymś bardziej wewnętrznym niż cuda i znaki. Jak wyjaśniliśmy wcześniej,²²⁷ chociaż istoty ludzkie zostały stworzone przez Słowo,²²⁸ z powodu Upadku nie były w stanie osiągnąć jego celu. Aby osiągnąć cel Słowa, Bóg prowadził opatrność odnowy, ustanawiając zewnętrzne warunki posłuszeństwa Słowu. Ostatecznie, w czasie wypełnienia się historii, Bóg ponownie ześle Chrystusa, wcielenie Słowa, i dokończy opatrność zbawienia opartą o Słowo.

Boży cel stworzenia najgłębiej można wyjaśnić w kategoriach więzi serca. Bóg - niewidzialny, wewnętrzny Rodzic, stworzył ludzi jako Swoje rzeczywiste dzieci. Adam i Ewa

---

²²⁴ Łk 17:25

²²⁵ patrz Chrystologia 4.1.1

²²⁶ patrz Tożsamości 7.2.6

²²⁷ patrz Eschatologia 3.2

²²⁸ J 1:3

zostali stworzeni na obraz Boga, jako rzeczywiste obiekty Boga, na wzór Jego dwoistych przymiotów. Jako pierwsze rzeczywiste obiekty Boga, mieli oni być Prawdziwymi Rodzicami ludzkości. Mieli się stać mężem i żoną, wydać na świat dzieci, wychować je i stworzyć rodzinę, w której przejawiłoby się serce rodziców, serce męża i żony, serce braci i siostr oraz serce dzieci. Ta rodzina byłaby uosobieniem prawdziwej miłości rodzicielskiej, prawdziwej miłości małżeńskiej i prawdziwej miłości dzieci. Stanowiłaby ona podstawę czterech pozycji, która spełnia cel trzech obiektów.²²⁹ Według tego wzoru Bóg zamierzał zbudować Królestwo Niebieskie na ziemi, rękoma Swoich własnych dzieci, zrodzonych z Jego Niebiańskiego rodowodu.

Upadek oznaczał przede wszystkim, że pierwsi rodzice stworzyli więź krwi z Archaniołem; dlatego cała ludzkość została powiązana z rodowodem Szatana.²³⁰ Każda istota ludzka rodzi się jako dziecko Szatana.²³¹ Nasi pierwsi przodkowie upadli do pozycji, w której nie posiadali już żadnej więzi z Bożym rodowodem. Dlatego ostatecznym celem Bożej opatrności odnowy jest przemienienie upadłych ludzi, którzy nie są połączeni z Bożym rodowodem, w dzieci zrodzone bezpośrednio z Bożego rodowodu. Poszukajmy w Biblii potwierdzenia tego tajemnego celu Bożej opatrności.

Rodzina Adama, której członkowie dopuścili się Upadku i popełnili pierwsze zabójstwo, została pozbawiona jakiegokolwiek więzi z Bogiem. W czasach Noego bezpośrednia więź z Bogiem nie mogła zostać odnowiona z powodu błędu jego drugiego syna Chama. Ponieważ jednak Noe okazał całkowite oddanie Bogu, jego rodzina mogła nawiązać pośrednią więź z Bogiem, jako sługa sługi.²³² Taka była natura więzi ludzkości z Bogiem osiągalnej przed Epoką Starego Testamentu.

Abraham, Ojciec Wiary, razem ze swoją rodziną ustanowił rodzinną podstawę przyjęcia Mesjasza. Oni i ich potomkowie, jako lud wybrany przez Boga, zostali podniesieni do pozycji Bożych sług.²³³ Taka właśnie była natura więzi między Bogiem a ludzkością dostępną w Epoce Starego Testamentu.

W czasach Jezusa uczniowie, którzy opierali się na podstawie wiary ustanowionej przez Jezusa z pozycji Jana Chrzciciela, zostali podniesieni z pozycji sług do pozycji adoptowanych dzieci. Aby wznieść się jeszcze wyżej i osiągnąć pozycję dzieci Boga, zrodzonych bezpośrednio z Jego rodowodu, powinni byli najpierw ustanowić podstawę wcielenia i podstawę przyjęcia Mesjasza, służąc Jezusowi i okazując mu absolutne posłuszeństwo. Gdyby dzięki tej podstawie Jezus mógł zająć pozycję Mesjasza, uczniowie mogliby oni zostać wszczępieni w niego zarówno duchowo, jak i fizycznie, osiągając z nim całkowitą jedność.

Jezus jest jedynym Synem Boga, bezgrzesznym i zrodzonym bezpośrednio z Bożego rodowodu. Jest prawdziwym drzewem oliwnym, które przyszło, aby wszyscy upadli ludzie, dziczki oliwne, mogli się w nie wszczępić.²³⁴ Połączywszy ich ze sobą, Jezus miał ich oczyścić z grzechu pierwotnego i odnowić ich jako dzieci zrodzone z rodowodu Boga. Na tym polega dzieło odrodzenia, które miało być dokonane przez Jezusa i jego Oblubienicę.²³⁵

Niestety, ponieważ nawet uczniowie Jezusa stracili wiarę, musiał on umrzeć na krzyżu, nie mogąc opuścić pozycji Jana Chrzciciela i wypełnić właściwej misji Mesjasza. Po swoim zmartwychwstaniu Jezus rozpoczął drogę duchową. Ustanowił duchową podstawę

---

²²⁹ patrz Stworzenie 2.3.3

²³⁰ patrz Upadek 1.3.3

²³¹ Mt 3:7; 23:33; J 8:44

²³² Rdz 9:25

²³³ Kpł 25:55

²³⁴ Rz 11:17

²³⁵ patrz Chrystologia 4

wiary w ciągu czterdziestu dni od zmartwychwstania do wniebowstąpienia - okresu oddzielenia się od Szatana - z pozycji duchowego Jana Chrzciciela. Apostołowie odczuwali skruchę i powrócili, aby mu służyć z wiarą; w ten sposób Jezus i jego uczniowie ustanowili duchową podstawę wcielenia i duchową podstawę przyjęcia Mesjasza. W oparciu o tę podstawę Jezus odgrywa rolę duchowego Mesjasza i prowadzi dzieło wszczepiania w siebie swoich wyznawców - chociaż tylko duchowo. W rezultacie wierni chrześcijanie zostali wyniesieni do pozycji duchowych dzieci Boga. Taki jest charakter więzi ludzkości z Bogiem osiągalnej od czasów Jezusa aż do czasów obecnych.

W tej duchowej opatrności odnowy najpierw odnowiony został świat duchowy, który został stworzony przez Boga w pierwszej kolejności. Ludzkość została wywyższona do pozycji obiektów Boga, ale jedynie duchowo. Nawet chrześcijanie o niezwykle silnej wierze nie różnią się od innych wiernych z epoki Starego Testamentu w tym sensie, że wszyscy są nadal powiązani z rodowodem Szatana, ponieważ grzech pierworodny, przekazywany przez ciało, do tej pory nie został usunięty.²³⁶ Chrześcijanie mogą w najlepszym razie być uważani za adoptowane dzieci Boga, ponieważ nie wywodzą się z Jego rodowodu. Dlatego Św. Paweł ubolewał: "...my sami, którzy już posiadamy pierwsze dary Ducha, i my również całą istotą swoją wdychamy, oczekując [przybrania za synów], - odkupienia naszego ciała."²³⁷

Chrystus powróci i odnowi całą ludzkość do stanu prawdziwych dzieci Bożych. Powróci on w ciele i narodzi się na ziemi, tak jak za swego Pierwszego Przyjścia. Odnowi przez odszkodowanie drogę Pierwszego Przyjścia, przechodząc ją ponownie. Jak wyjaśniliśmy wcześniej, powracający Chrystus przeprowadzi opatrność zapoczątkowania nowej drogi w oparciu o Słowo i ustanowi podstawę przyjęcia Mesjasza zarówno duchowo, jak i fizycznie. Na tej podstawie wszczepi w siebie całą ludzkość, uwalniając ją od brzemienia grzechu pierworodnego i przywracając ją do stanu dzieci Boga, zrodzonych z Jego rodowodu.

W czasie Pierwszego Przyjścia Jezus ustanowił podstawę rodzinną, powołując dwunastu apostołów i wyznaczając trzech spośród nich na głównych apostołów. Zamierzał w ten sposób odnowić przez odszkodowanie pozycję Jakuba, który był postacią centralną dla ustanowienia rodzinnej podstawy przyjęcia Mesjasza. Powołując siedemdziesięciu uczniów, Jezus rozszerzył zakres tej podstawy do poziomu rodowego. Podobnie Pan Powtórnego Przyjścia rozpocznie swoje dzieło od ustanowienia rodzinnej podstawy przyjęcia Mesjasza, zarówno duchowo, jak i fizycznie. Następnie rozszerzy ją do poziomu rodu, społeczeństwa, narodu, świata i kosmosu. Kiedy ta podstawa zostanie utwierdzona, będzie mógł ostatecznie ustanowić Królestwo Niebieskie.

Bóg powołał Pierwszy Izrael w celu przygotowania podstawy dla Jezusa, tak aby mógł on ustanowić Królestwo Niebieskie w czasie swego przyjścia. Kiedy Izrael odwrócił się od niego, Bóg powołał chrześcijan jako Drugi Izrael. Zadaniem chrześcijaństwa było przygotowanie podstawy dla Pana Powtórnego Przyjścia, aby mógł on wypełnić misję budowy Królestwa Niebieskiego. Jeżeli jednak świat chrześcijański odwróci się od Mesjasza, tak jak to uczynił Pierwszy Izrael, Bóg nie będzie miał innego wyboru, jak tylko opuścić chrześcijan i powołać Trzeci Izrael. Dlatego też, chociaż chrześcijanie w Dniach Ostatnich mogą otrzymywać wiele błogosławieństw, ich sytuacja jest niepewna. Może ich spotkać utrata Bożej Łaski i upadek.

---

²³⁶ patrz Mesjasz 1.4
²³⁷ Rz 8:23

3.4 NAUKA PŁYNAĆCA Z DROGI JEZUSA

Po pierwsze, droga Jezusa jest pouczającą ilustracją zasad, na jakich opiera się Boże Przeznaczenie odnośnie Jego Woli. Bóg absolutnie przeznacza, że Jego Wola zostanie spełniona, i nieustrudzenie dąży do tego celu. Kiedy Jan Chrzciciel nie wypełnił swojej misji, Jezus robił wszystko, aby spełnić Wolę Boga, nawet przejmując na siebie odpowiedzialność Jana. Kiedy niewierność narodu żydowskiego zniweczyła dążenia Jezusa do ustanowienia Królestwa Niebieskiego, Jezus zachował absolutną determinację i obiecał wypełnić Wolę Boga po swoim powrocie.

Po drugie, droga Jezusa ukazuje, że Boże przeznaczenie odnośnie sposobu, w jaki Jego Wola ma być spełniona przez daną jednostkę czy naród, jest warunkowa, nie zaś absolutna. Oznacza to, że chociaż Bóg wybiera pewną jednostkę do spełnienia określonego celu w opatrności odnowy, to jeżeli nie spełni ona swojej odpowiedzialności, do kontynuowania Swego dzieła z pewnością powoła inną osobę. To samo odnosi się do narodu. Jezus wybrał Jana Chrzciciela na swego głównego apostoła, kiedy jednak Jan nie spełnił swojej odpowiedzialności, na jego miejsce Jezus powołał Piotra.²³⁸ Jezus powołał Judasza Iskariotę na jednego z dwunastu apostołów; po zdradzie Judasza w jego miejsce wybrany został Mateusz. Podobnie Bóg powołał naród żydowski do spełnienia głównej odpowiedzialności w opatrności odnowy, kiedy jednak naród ten zawiódł, jego misja przeszła na pogan.²³⁹ Przykłady te świadczą o tym, że kiedy Bóg wybiera osobę lub naród do wypełnienia Swojej Woli, to nigdy w absolutnym sensie nie przeznacza tego, czy ta osoba lub naród faktycznie wypełnią swoje zadanie.

Droga Jezusa świadczy także o tym, że Bóg nie ingeruje w dążenia człowieka do spełnienia swojej części odpowiedzialności, ale traktuje go zgodnie z rezultatami jego czynów. Bóg musiał wiedzieć, że Jan Chrzciciel czy Judasz Iskariota tracili wiarę. Z pewnością posiadał moc powstrzymania ich od grzechu. Mimo to Bóg w najmniejszym stopniu nie ingerował w ich wiarę, ale traktował ich w oparciu o skutki ich postępowania.

Ponadto droga, jaką szedł Jezus uczy nas, że im większą wagę ma misja danej osoby, tym cięższym próbom musi ona stawić czoła. Jezus przyszedł jako drugi Adam. Aby wypełnić swą misję, musiał odnowić przez odszkodowanie pozycję, jaką zajmował Adam przed Upadkiem. Ponieważ Adam stracił wiarę i opuścił Boga, Jezus musiał naprawić jego błąd i wytrwać w niezachwianej wierze, kiedy Bóg opuścił jego. Z tego powodu Jezus był kuszony przez Szatana na pustyni i opuszczony przez Boga na krzyżu.²⁴⁰

---

²³⁸ Dz 1:25

²³⁹ Dz 13:46; Mt 21:33-43

²⁴⁰ Mt 27:46